

Oázis

A Magyar Schönstatt Család és Ifjúság lapja

Jól
szeretni

Fontos vagy
Görög-magyar
Új élet Királynője
Gyermektelen szülőként

Teréz anya
Apaság
Tisztaság
Idős szülők

2017/1

„Jót s jól”, örömet teremteni

Forrás: Anton Koch,
Homiletisches Quellenwerk,
Bd. 3, Freiburg 1939,
J. Kentenich, Am Montagabend
3. kötet; 1956.
Geschenk des Vorsehungsglaubens,
Am Montagabend 4. kötet; 1956.
Előadóképző gyakorlati feladatai

Tilmann atya egy házaspárral beszélgetve ezt mondta:

„Az Önök kisugárzása nagyon szép, érezhető, hogy egységben vannak, és mindig úton egymás felé. Ha különösen egységben vannak, akkor éppen veszekszenek egymással. Mert ez lesz az új egység magasabb szinten.”

Otthon vagyok-e a társam szívében? És vajon Ő otthonra lel-e nálam?

Hiszek-e a benne lévő jóban? Nagynak látom-e? Hogy van mostanában köztünk az egység? Amikor a saját házasságunkon dolgozunk „úton vagyunk egymás felé”.

Hogyan tudok a másikra figyelni?

„A gondviselésre figyelő ember nem kering önmaga körül. Nem hívja fel magára a figyelmet; nem csap nagy zajt; nem csinál nagy lármát. Nem önmaga körül kering, hanem az örök, végtelen Atyaisten körül. Kérem, gondolkodjunk el egyszer azon, hogyan élt a

Szűzanya? Milyen volt az élete? Egészen egyszerű, színtelen, nem tartja nagyra magát, nem beképzelt... Egész életében önzetlen szolgálóként élt. Életének döntő órájában (az angyali üdvözléskor) kitérte a szívét Isten számára, és mit mondott? *„Az Úr szolgáló leánya vagyok, történjék velem szavaid szerint.”* (Lk 1,38)

Amikor azon veszem észre magam, hogy az élethelyzetemben magamat sajnálom, egy konfliktusban csak a saját nézőpontommal vagyok elfoglalva, akkor megpróbálok ezen túllépni. Először a természetes síkon: objektíven ránézni a nehézségre, hogy valóban akkora-e a gond, valóban annyira rossz-e a sorsom, valóban csak nekem van-e igazam. Aztán a természetfeletti síkon. Az Isten terveibe behelyezkedni. Hova akar vezetni az Isten?

Ozsvári Csaba által 2000-ben készített magyar szentkorona hátoldala, mely a Köztársasági Palota erkélyén kinézve látható.

Szent István első magyar királyunk országát, népét, önmagát és királyságát nehéz történelmi helyzetben Szűz Mária, Patrona Hungariae oltalmába ajánlotta. Hisszük, hogy ennek gyümölcse a máig fennmaradt korszakú magyarság Európa szívében.

Tartalom

Örömvadászat.....	3
Esszé.....	5
Életünkben.....	9
Kentenich atya.....	33
Pápára figyelünk.....	34
Koronázás.....	35
Emlékezzünk.....	38
Tedd könnyűvé.....	41
Gyermeknövelde.....	43
Kincsesláda.....	48
Oázis konyha.....	49
Van/Nincs boruk!.....	51
Gyerekszáj.....	52
Hírek.....	53
Fiatalok Oázisa.....	55

Jelenlegi számunk házigazdája
a **Óbudavári Régió** volt,
köszönjük a munkájukat!

Őket a **Budapesti Régió** követi.
A következő Oázis központi témája az
Királynőnk, Veled örömmel!

Lapzárta: **2017. június 1.**

Várjuk a témához kapcsolódó írásaito-
kat az oazis@schoenstatt.hu címre!

ISSN 2063-0441

OÁZIS 2017. április, XXVII. évf. 1. (85.) szám, a Családok a Csaláért Egyesület (Magyar Schönstatt Családmozgalom) lapja. Megjelenik negyedévenként. Felelős kiadó: az Egyesület elnöke, 8272 Óbudavár, Kistelek u. 2. Tel.: 06-87/655-014, info@schoenstatt.hu, www.schoenstatt.hu/oazis

- Főszerkesztő: Endrédy Pisti és Orsi
- Készítették: Andai Anikó, Balogh Ákos, Bárdossy Lackó és Sögyi, Csabai Gábor és Márta, Csermák Kálmán és Alice, Czigányik Anna, Edöcsény Márta, Endrédy István és Cili, Endrédy Pisti és Orsi, Eszéki Beáta, Fleischer Andi, Gamper Alice, Guld Péter, Kiriakidis Elef és Enikő, Kentenich atya, Komáromi Mari, Lázár Ádám és Sonja, Lőw Péter és Helga, Mészáros Zsuzsa, Nacsá Anett, Nádudvari Rita, Ozsvári Imri, Petrekovich-Perjés Borbála, Ramocsai Marinka, Sallainé Karikó Éva, Schumicky Ildikó, Soós Viktor és Zsuzsi, Szabó Bálint és Anna, Ther Antal és Ágnes, Tilmann atya, Török Péter és Orsolya, Vértessaljai Vali, Vidra Zoli és Rita, közösségünk tagjai, és még sokan mások.
- Szöveget gondozta: Heiszer Erika, Radnai István és Márta, Schumicky Ildikó
- Képszerkesztő: Joó Enikő, Lőw Helga • Grafika: Laza Dominika, Ozsvári Imri
- Tipográfia: Heiszer Erika és Csaba • Nyomás: cmyk Press

Az Oázis évente négyszer jelenik meg. Éves költsége (postaköltséggel) 1500 Ft. A költséget adományokból, illetve díjazás nélküli munkavégzés útján teremtyük elő. Kérjük, hogy ezzel az összeggel támogassátok az Egyesület 73200134-10000434 számlaszámát!

Fontos vagy számomra

Arra vágyunk, hogy értékesek legyünk valaki számára, hogy azt mondja valaki nekünk: „Te fontos vagy a számomra.” Hogy valaki elfogadjon bennünket olyanak, amilyenek ténylegesen vagyunk. Ha a társunk hozzánk fordul és nálunk elidőzik, akkor érezteti velünk, hogy fontosak vagyunk a számára, és hogy a velünk való közösség fontos neki. Érezzük ezt, hisz nem is szakítana időt ránk ellenkező esetben. Így keletkezik bennünk az a tudat, hogy értékesek vagyunk, és ez válasz egy vágyakozásra. Ez a vágyakozás beteljesül, amikor időt szakítunk egymás számára, és ezért keletkezik az öröm. Ez az öröm nem a pillanat öröme, hanem ez olyan, mint egy alaphang a lelkünkben.

Képzelnék el egy házaspárt. Együtt vannak. Egyikünk azt mondja: „Gyere, szükségem van rád!” Megfogják egymás kezét vagy átkarolják egymást, és csöndben állnak. Nézik a Szűzanyát és a Szűzanya nézi őket. Ők ketten tudják, hogy fontosak egymás számára, és csendes öröm keletkezik bennük. És ha ez mindennap megtörténik egyszer-kétszer, akkor az öröm alaphang lesz ebben a közösségben, ez pedig kisugárzik, megérzik a többiek. Ha valakivel találkozom, akiben belül öröm van, akkor az átszáll rám. Ezt jelenti, hogy örömforrássá leszünk. Az egymásnál való elidőzés az öröm emberevé tesz bennünket.

Ha gyakrabban elfogadom a társamat olyanak, amilyen – nem olyan-

nak, amilyennek lennie kellene, nem úgy, hogy először szeretném, hogy megváltozzon, hanem úgy fogadom el, amilyen –, ha megélem, hogy ő elfogad engem, akkor másokkal szemben is létrejön bennem egy bizonyos magatartás. A gyerekeim felé is így fordulok. A gyerekeimnél is el tudok időzni. Talán csak egy egész rövid időn át, talán csak néhány másodpercről van szó, de elidőzöm náluk, és belső kapcsolatba kerülök velük. Így bánok a munkatársaimmal vagy a többi embertársammal. Ez jól tesz az embereknek.

Vannak, akik ezt jól tudják, és ezt beépítik a munkafolyamataikba. Biztosan ismerik a McDonald's céget. Több mint tízezer üzletük van, és van egy egészen meghatározott stílusuk. Vannak bizonyos termékek, melyek az egész világon ugyanolyanok. Egy egész meghatározott saját stílusuk is van. Például mindig tisztaság uralkodik az üzletekben. Ide tartozik az is, hogy minden vevőre ránéz az, aki őt kiszolgálja. Ez az, amiről most éppen beszélünk. Az embernek az az érzése egy rövid pillanatra, hogy itt most valami értem van, itt most nálam valaki elidőzik. Ez az, ami fontos az egészben. Amit mi, mint módszert kitalálunk, mint a schönstatti családok módszerét, az nagyon mélyen megfelel az emberi természetnek. Ezt mások is észrevették, és pénzt csinálnak ezzel. Ha ezt naponta egymásnál átéljük, akkor az rányomja a bélyegét a viselkedésünkre. Nem kell elhatároznunk, hogy olyanok

leszünk, mint az eladó a McDonald's-ban. Nem kell számolnunk, hogy 1-2-3, amikor valakivel találkozunk. De amikor valakivel találkozunk, elidőzünk úgy, hogy a másíknak meglegyen az az érzése, hogy ez most itt van nálam. Ha egymással gyakoroljuk ezt az elidőzést, akkor ez magatartásunkká válik. Akkor a másíkkal való találkozásban is így viselkedünk, és ezzel átadunk a többieknek valamit a mi örömnökből.

Vannak csatlakozási pontjaink: egy tekintet, egy pillantás sokszor elég. Azt szeretném, ha világos lenne számunkra, hogy ez nem idő kérdése, hanem a találkozás minőségének a kérdése. Az örökkévalóság egy mozzanata kerül be az időbe. Két személyiség egybeolvad. Eggyé válnak anélkül, hogy elveszítené az egyik is és a másik is saját magát. Ez nagyon rövid idő alatt, pl. egy búcsúzkodásnál megtörténhet. Ezt az Istenemmel is csinálhatom. Ha csörög a telefon, mondhatom azt, hogy „Atyám, Nálad vagyok”,

és a kagylóhoz nyúlok. Ez a szív összeszedettségének a kérdése. Ez csak egy pillanat. Egész rövid kapcsolat. Szinte észre se veszi az ember, mégis sokat számít. Egy másfél másodpercnyi elidőzés – egy kapcsolat. Fontos az egymással való találkozás, kapcsolat minősége szempontjából.

Ha arról van szó, hogy időt szakítsunk egymás számára, akkor lehetséges, hogy ez nehezünkre esik. Ha ezt az áldozatot meghozzuk, akkor kereszt van az életünkben, és hasonlókká válunk a megfeszített Krisztushoz. A keresztség által Krisztus a szívünkben él. De nem bontakozhat ki, mert az önzésünk akadályozza, saját magunkat kerülgetjük, saját magunkat tartjuk fontosnak. Csak ha készen vagyunk arra, hogy Krisztussal a kereszten szenvedjünk, és Vele együtt odaajándékozzuk magunkat az Atyának, csak akkor tud Krisztus élete bennünk kibontakozni. Így volt a szentek életében. A Krisztus szenvedésében való részvétel által lettek képessé arra, hogy Krisztus életének életteret adjanak. Ha a Szűzanya azt mondja, hogy ajándékozzál a kegyelmi tőkébe egy áldozatot, akkor más szavakkal ugyanazt mondja, hogy adjál Krisztusnak életteret a szívedben, engedd meg neki, hogy benned megismételje az életét, szenvedését. Azt mondhatjuk, hogy azért, hogy a Szűzanyának egy áldozatot ajándékozzunk a kegyelmi tőkébe, Krisztus újraszületik a szívünkben. Ha mi szeretetben egymásnak ajándékozzuk magunkat, és közben ez a szeretet fáj, akkor Krisztust újonnan magunk közé fogadjuk. Azt mondjuk, hogy megengedjük Krisztusnak, hogy bennünk újra végigélje a halálos szenvedését. A szeretet fájhat. Ha a szeretet fáj,

és ezt odaajándékozzuk a Szűzanyának, akkor Krisztushoz leszünk hasonlókká. Így Krisztus újraszületik közöttünk. Ezt mi nem a cselekvésünkkel hozzuk létre. Nem mi hozzuk létre, hanem Krisztus útját egyengetjük magunkhoz. A gyakorlati életben erre nem kell mindig külön gondolnunk. Egyszerűen odaajándékozzuk áldozatainkat a Szűzanyának, különösképpen azokat, amelyek a házastársi közösségünkkel, együttélésünkkel járnak. Ezáltal új ember születik bennünk. Az az ember, aki nem fut el a kereszt és a szenvedés elől, hanem szívesen elfogadja, és a Szűzanyának ajándékozza azt. Ez egy bizonyos erővel tölti el a szívünket. Nem keresünk pótkielégüléseket, nem futunk egyik embertől a másikhoz, hogy ez is meg az is adjon egy kis támogatást, hanem erőteljesen elfogadjuk a keresztet, és a Szűzanyának ajándékozzuk. A Kolosszeieknek írt levél első fejezetének 24. versében olvashatjuk: „Kiegészítem, ami Krisztus szenvedéséből hiányzik, testének, az Egyháznak javára.” Szent Pál meg van arról győződve, hogy ő a saját szenvedésével részt vehet Krisztus szenvedésében az Egyház javára. Ez minden keresztény számára lehetséges. Mi, keresztények, imádkozhatunk egymásért, áldozatot hozhatunk egymásért, szenvedhetünk egymásért. Tehát amikor egy áldozatot ajándékozok a Szűzanyának a háziszentélyben, akkor tényleg tudok ezzel valamit tenni a házastársamért. Lehívom számára a Jóisten áldását, mert Krisztus testében vagyok

egy tag, és Krisztus testének a többi tagja számára tehetek valamit. Ez különösképpen vonatkozik a családtagjainkra. A Szűzanyának ajándékozzuk magunkat egymás számára és a gyerekeink számára. Ilyen módon forrássá leszünk.

Ez a jövő Egyházának egy nagyon szép képe. Mutatja nekünk a házaspárokat, akik a Szűzanyának a háziszentélyben odaajándékozzák az áldozataikat. Így lehívják Isten áldását a házastársukra, gyermekeikre, barátaikra és sok más családra.

A társad szeret téged véglegesen,
és én is szeretlek téged véglegesen.

Az Egyház tehát házak közössége, amely közösségben az egyik a másikért imádkozik és áldozatot hoz. Az Egyház egy élő szolidaritás közössége. Így fog az Egyházban Krisztus

újjaszületni. Újjá fog születni azáltal, hogy sok keresztény vesz részt az Ő életében és szenvedésében, és így lehívják Isten áldását a testvéreikre.

Mit jelent ez a gyakorlatban? Újra meg újra megállunk a nap folyamán, és odaállunk a Szűzanya képe elé a háziszentélyben, vagy pedig lélekben odazarándokolunk. Azt mondjuk a Szűzanyának arra vonatkozólag, amit éppen csinálunk: „Ezzel megajándékolak Téged.” Akkor a munkánk a Szűzanyának adott ajándékká lesz. Ha éppen fáj valami, akkor odazarándokolunk a háziszentélybe, és azt mondjuk: „Neked ajándékozom ezt a férjem, feleségem, gyermekeim számára. Neked ajándékozom ezt azért a családemért, amely éppen nagy szükségben van. Neked ajándékozom ezt a püspökünkért. Adj neki erőt a munkájához.”

A házasság szentségében az egyesülés által mond Jézus valamit: „Úgy, ahogy férfi és nő egymásnak ajándékozza magát, úgy ajándékozom magamat az Egyháznak. Így ajándékozom magam nektek, így ajándékozom az Egyházban magamat minden embernek”. Az Eucharishtiában a kenyér és a bor a jel. A házasság szentségében a férfi és a nő a jel. E jelek által elsősorban magukat a házasságukat érinti meg, azután a gyerekeket, de az egész Egyházat is.

E jelek által először magukat a házasságukat érinti meg. Azt mondja: „Úgy, ahogy ti egymásnak ajándékozzátok magatokat, úgy ajándékozom magamat nektek.” A házastársak egymásnak való odaajándékozása végleges, az igényüket nem veszik vissza. Ez az odaadás akkor is megmarad, ha az egyik fél házasságot tör. Így Jézus azt mondja: „Én megtartom a hűséget akkor is, ha ti megszegitek.” Jézus megtartja ezt a hűséget, mert szeret bennünket, és mert a kereszthalálával véglegesen nekünk ajándékozta magát. Istennek ajándékozta magát, Istennek ajándékozta magát értünk, bűnösökért. Nem azért

ajándékozta magát nekünk, mert mi jók vagyunk, hanem értünk Istennek ajándékozta magát, hogy a bűneinktől megváltson bennünket. Így ajándékozzák magukat egymásnak a házastársak, és ez az odaajándékozás végleges. A halálig érvényes, azért, mert Jézus odaadása is végleges. A házastársak egymás iránti odaadása akkor is fennáll, érvényes, ha a bűnössé válik az egyik is, másik is a másikkal szemben. Azt mondjuk egymásnak, hogy „szeretlek, és ez végleges”. Így a házasságunk egy képmás; Krisztus Egyház iránti szeretetének a képmása. Krisztus jelen van a házasságban. A házasság az emberek közötti jelenlétének a jelévé válik. Jézus a mi egymás iránti szeretetünket teljesíti és jelen van ebben a mi egymás iránti szeretetünkben. Ha engem megérint a társam, ha megajándékozik a szeretetével, akkor egyúttal Jézus Krisztus is megérint engem. Azt mondja nekem: „A társad szeret téged véglegesen és én is szeretlek téged véglegesen. Lehetnek hibáid és gyengéid, ez nem akadályoz engem abban, hogy szeresselek. Nem vonom vissza az irántad való szerelmeimet. Szeretlek akkor is, ha bűnös vagy. Annyira szeretlek, hogy a te bűneidért én feláldozom magam a kereszten a Mennyei Atyának.” Az egymás iránti szeretetünk Krisztus szeretetének jelévé válik, köztünk van jelen. A mi szeretetünk által Ő érinti meg a gyermekeinket. A gyermekeink megélik azt, hogy mi szeretjük egymást.

(Részlet Tilmann atya: Megállunk, elidőzünk, örömforrássá válunk c. előadás-kötetéből, szerkesztett változat.)

Gyermektelen szülőként

Még együttjárásunk során, aztán ifjú házasként is úgy terveztük, hogy 3-4 gyerekünk lesz.

2000-ben házasodtunk és egy nagyon pici lakásban éltünk Újpesten. Úgy gondoltuk, 1-2 évet várunk a babázással, mivel a feleségem akkor kezdett tanítónak dolgozni, meg amúgy sem hajt a tatár. Aztán a baráti körünkben, meg néhány testvérünkénél is sorra születtek a gyerekek. Mindenkiel együtt örültünk. De nem voltunk egyedül a várakozók csapatában sem. Akkor még nem éreztük annyira égetőnek a hiányt. Boldogok voltunk, hogy egymást megtaláltuk, hiszen sok olyan barátunk is volt, aki még párra sem lelt. Úgy éreztük, hogy szuper szerencsések vagyunk egymással, még akkor is, ha eddig még gyerek nélkül. Aztán szép lassan már egyre jobban vágytunk rá. Főleg, mikor azok is elkezdtek babázni, akik addig velünk együtt vártak. Más barátainknak pedig iskoláskorba léptek a gyerekei. Kezdtünk kicsit szomorúak, kicsit türelmetlenek lenni. Már nem tudtunk (bár igyekeztünk) olyan felhőtlenül örülni mások örömeinek, mert mindig előbukott alóla a kérdés: de nekünk miért nem?

Hosszú távú közös tervünk, vágyunk egyértelműen az volt, hogy gyerekeket nevelünk majd. Elkésérítő volt a helyzet. Persze továbbra is éreztük, hogy Isten nagyon figyel ránk. Bár nem szívesen időztünk annál a gondolatnál, hogy esetleg más tervei lennének velünk. Úgy

gondoltuk, hogy esti imáinkban magunkért, babáért imádkozni kicsinyes dolog, mikor sok olyan ember is imádkért tőlünk, akinek még társa se volt. Azért persze mégis sokat imádkoztunk gyerekekért.

Nagyon nagy segítség volt a közösségünk, amely nem volt mindig ilyen toleráns, de a keserű tapasztalat egy közösséget is odafigyelővé tud nevelni, nem csak az egyént. Így a házaspárok igyekeztek a beszélgetéseikkel, témáikkal nem kirekeszteni azokat, akiknek még társa sem volt. A gyerekesek pedig úgy beszélgettek csak gyerekes témákról, hogy azzal ne zárják ki a gyermekteleneket. Ezt – mint olyanok, akik párta találtak és most már gyermekük is van – tudjuk, hogy nagyon nehéz volt megvalósítani, de nekik sikerült. Jó, hogy egy ilyen közösségbe tartozhatunk.

Nem volt mindenben egyetértés köztünk: felmerült, hogy fogadjunk örökre, de egyértelmű volt, hogy ez csak akkor jöhet szóba, ha mindketten szeretnénk. Mivel nem ez volt a helyzet, nem erőltettük tovább a dolgot. A lombikot is elvetettük. Nem erkölcsi megfontolásból (odáig nem is jutottunk, hogy abba belegondoljunk), hanem mert ijesztőnek tűnt a sok hormonális beavatkozás. Úgy éreztük, talán nem éri meg az életünk ilyen mértékű felborítása. Mivel nem tudtunk testi akadályról, nem akartuk ennyire erőltetni a dolgot. Talán attól is féltünk, hogy a lombikozás túlságosan a problémára tereli a figyelmünket, és

nem akartuk, hogy csak körül forogjon az életünk.

Teltek az évek és házastársként egyre jobban megismertük egymást, egyre inkább egymásra hangolódtunk és egy húron pendültünk. Többek között ez annak is köszönhető volt, hogy sok pénzt tudtunk spórolni gyermektelen életünkkel és ezt elutazgattuk, mert úgy tűnt, hogy ez egy közös szeretetnyelv.

Ennek ellenére – ekkorra már 9-10 éves házasságunk volt – elérkezett azért a mélypont, a kétségbeesés: öregedtünk, nem volt már előttünk az egész élet, és nagyon hiányzott az életünkből a gyerekek. A mélypontokban csak egyetlen jó dolog van: hogy onnan már csak felfelé vezet az út. Így lett velünk is. A reménytelenség olyan csapokat nyitott ki bennünk, amitől megoszthattunk annyira mély érzéseket is, amiket korábban nem. Ebben a helyzetben fogalmazódott meg bennünk: nem törődünk bele, nem adjuk fel, de elfogadjuk, ha Istennek ez a szándéka velünk.

Addigra már sok mindent láttunk: megtört embereket, megromlott házasságokat, és elhatároztuk, hogy igen,

fontos lenne nekünk a gyerek, de nem létszükség. Fontosabb nekünk a házasságunk, szerelmünk, mint a vágyunk egy gyermek után. Azt is elhatároztuk, hogy csináljuk tovább, amiben jók vagyunk – hiszen valószínűleg ez Isten akarata velünk, és ezért nem ajándékoz meg minket gyerekkel. Illetve azt is elhatároztuk, hogy csináljuk tovább, amiben együtt jók vagyunk (pl. a világlátás). Megkerestük tehát azokat a fogódzókat – leginkább a hivatást –, ami ha pótolni nem is tudta a hiányt, amit éreztünk, de értelmet adott az életünknek ahhoz, hogy ne adjuk fel: se az életet, se egymást.

Onnantól tényleg felfelé vezetett az út: jobb munkahelyek, ahol kiteljesedhettünk, több nyaralás, jobb lakás. Elkezdtük berendezni az életünket erre az üzemmódra: ketten leszünk mostantól, de boldogok. Már nem úgy kerestünk lakást, hogy magában hordozza egy gyerekzsoba lehetőségét. Nem ezekkel a vágyakkal a lelkünkben néztünk a jövőbe. Előtte is sok időt töltöttünk az unokahúgainkkal és unokaöccseinkkel, de onnantól ezt egy kicsit tudatosabbá tettük: mi leszünk a jófej nagynéni, nagybácsi, akik, mivel nincs saját gyerekük, teljes figyelemmel tudnak fordulni a rájuk bízott rokon porontyok felé.

Ez főleg a mi harcunk, a mi elhatározásunk, a mi Istenben nyugvásunk volt, de azért sokat segített barátunk és esketőnk is, aki kisebb botrányt is kavart szentcsalád vasárnapi prédikációjával, amiben – ellentétben a katolikus közhangulattal – szent családnak nevezte nem csak a gyermektelen házaspárokat, de még a társra se talált embereket is. Azért is nagyon hálásak vagyunk, mert

tudjuk, éreztük is mindig, hogy rengetegen imádkoztak értünk. Sokaktól csak utólag tudtuk meg. Ez a tapintat is külön jólesett. Mert egy idő után már elég rosszul esett a kedves, jószándékú érdeklődés is.

Nagyjából egy hónappal azután, hogy meg is fogalmaztuk, ki is mondtuk egymásnak, hogy mindketten el tudjuk képzelni közös életünket gyerek nélkül is boldogan, de sok hónappal azután, hogy elkezdtünk hozzászokni a helyzethez, és berendezkedtünk ehhez a kétszemélyes „mégisboldogságra”, megtörtént a csoda: kisbabánk fogant. Nehéz ezt másnak nevezni, mint Isten viccének. Mi legalábbis így éltük meg. Hiszen egy csapásra véget ért a kis belakott, kényelmes életünk. Kicsi lett a lakás, elmaradtak (vagy átalakultak) a nyaralások, elbizonytalanodtunk, hogy annyira jók lennénk a hivatásunkban, hiszen eddig azt gondoltuk, hogy emiatt nem ad nekünk az Isten babát. Emiatt, és persze főleg a hihetetlen nagy boldogság miatt éreztük úgy, hogy Isten megviccelt minket. Megszületett a fiunk, Tamás – és nem azért hívják így, mert egy percre is elvesztettük volna a hitünket (valójában Mórusz Tamás a védőszentje). Na jó, azért azt be kell vallanunk, hogy az első 12 hét végéig nem nagyon mertük elhinni, nehogy túlságosan beleéljük magunkat, aztán, ha mégsem... De ennyi kételkedés 11 év várakozás után talán még belefér.

És persze nem csak az Isten, mi is sokat viccelődtünk ezen. Már megtehettük. Már nagyon boldogok és reményteliek voltunk. De a viccet félretéve is sokat beszélgettünk, találgattuk, hogy mi is volt Isten terve mindezzel – azon túl persze,

hogy közben meggondolta magát, hogy mégsem vagyunk olyan jók a hivatásunkban... És az egyik dolog az volt, hogy mindketten nehéz esetek vagyunk, és emiatt lehet, hogyha azonnal született volna gyerekünk, akkor soha nem lett volna időnk és lehetőségünk ennyire összehozni, összeidomulni. A másik dolog, hogy jó volt reményt adni. Még a gyermekvárás időszakában tapasztaltuk meg azt, hogy idősebb ismerősök, velünk egykorú barátok, de még a fiatalok is csodálattal tekintettek erre az eseményre. Sokan ismertek minket, ismerték a hiányunkat. Sokan imádkoztak is értünk. És ezek az emberek egyszer csak megtapasztalhatták, hogy csoda van itt. Megtörtént. Sok reménytelen, szomorú barát is meglátogatott minket és elmondta, hogy reményt ad neki mindaz, ami velünk történt. Nagyon jó volt ezt megélni – azon túl is, hogy a csoda velünk történt, a mi boldogságunkra.

Nyilván az élet nem lett könnyebb Tamással. Olyan gondjaink lettek, amikről azt hittük, nekünk sohasem lesz. De éppen ezért minden ilyen gond szomorúság helyett örömmel tölt el minket, mert a csodára emlékeztet, ami velünk történt. Vicces például, hogy azok a barátaink, akik a korai időszakban irigyeltek minket a sok nyaralásért, lassan elkezdene kettesben nyaralni – hátrahagyva felcseperedett gyerekeiket. Mi azonban már nem vagyunk irigyek rájuk, hiszen mi azon már túl vagyunk.

A történetünkkel nem azt akarjuk sugallni, hogy azoknak, akiknek nincs gyereke, de nagyon szeretnének, hogyha lemondanak róla, akkor majd lesz. Ezt nem ígérhetjük. Sokkal inkább azt,

hogyan amikor – megszenvedve – eljutotunk odáig közösen, hogy elfogadtuk a gyermektelen állapotunkat, onnantól felé vezetett az utunk. És ez akkor is így

lett volna, ha nem születik gyerekünk. Tehát a legfontosabb tapasztalat az, hogy a házasság akkor is közösség, ha nincs benne gyerek.

A jótékonyosság otthon kezdődik, de otthon nem ér véget

(Teréz Anya II. rész)

Egyszer Teréz Anyát megkérdezték, hogyan tudja ellátni a körülötte lévő rengeteg igényt, egyszerűen válaszolt: „Felemelem az első embert, akit Isten a lábamhoz helyezett, és őt szeretem.”

Ismét Indiában járunk. Ez a harmadik utam. Amióta Teréz Anya zárdájában, a Haldoklók Házában és az árvák otthonában jártunk, eltelt 10 év.

Jaipurban, a turisták által egyik leglátogatottabb városban vagyunk. Egy hullafáradtnak kinéző asszony, piszkos száriban pénzt kér tőlünk. Egy csont és bőr csecsemőt szorít magához, aki valószínűleg nem fog sokáig élni. Furcsa, de az asszony tud valamit angolul. Meglepne, ha a gyerek a sajátja lenne. Nagy valószínűséggel a nő része a koldusmaffiának. Megrázó a gyerek látványa. Az egész helyzet borzalmas. Ha pénzt adunk, semmit nem oldunk meg, csak biztatást kapnak az ilyen típusú üzleteléshez.

A koldusmaffiában vannak 'kölcson' csecsemők, és minél borzalmasabban néznek ki, annál nagyobb a valószínűsége, hogy az embereket adakozásra bírják. Főleg a turistákat, a sajnálatukra apellálnak. Ennek a babának a látványa

rendkívül feldühít. Nem tudom, hogy mit tegyek, a dühömet hova irányítsam, hiszen a koldusnő maga is áldozat. Az, hogy adok pénzt vagy nem, a baba sorsát nem befolyásolja. Azután észreveszek egy fiatal férfit, aki figyel, hogyan őrlődöm magamban. Valamivel később egy másik, jól öltözött, nálam magasabb fiatalember utamat állja, amikor nyilvánvalóvá válik, hogy tovább indulnék. „Magában nincs semmi szánalom?” – támad rám.

Ez a kérdés váratlanul ér. Nem vagyok benne biztos, mi fáj jobban: a kérdésbe rejtett támadás, vagy a rettenetes állapotban lévő gyermek látványa. Nagyon csábító az az ötlet, hogy előhúzzak valami pénzt, és kiszabadítsam magam ebből a kényelmetlen helyzetből. Visszaemlékszem, hogy Teréz Anya zárdájában a nővérek kifejezetten kérték, hogy ne adjunk pénzt a kolduló gyerekeknek. Nagyon egyszerű az ok. Ha a gyerek tud így pénzt keresni, akkor a szülők nem küldik iskolába. Teréz Anya nővérei viszont ki-mennek a szegény negyedekbe, segíteni a nincsteleneknek, mert ők tudják, hogy azoknak mire van igazán szükségük.

Számomra még kevésbé tűnik jó megoldásnak pénzzel a bűnözést

és az emberek kihasználását támogatni. Ennek a férfinak a morális zsarolása, aki maga nem is próbál segíteni, tovább növeli dühömet. Annak ellenére, hogy szeretnék beszélni mindkét férfivel, nem szólok hozzájuk, mert tudom, csak veszekednék, mert annyira dühös vagyok. Valamivel később döbbenek rá, hogy legalább az egyik, vagy valószínűleg mind a kettő részese ennek a bűnszövetkezetnek, a koldusmaffiának, nem csak egyszerű, független érdeklődő, mert senki nem szokott ilyesmibe bele-szólni.

Ez az esemény mélyebb nyomot hagy bennem, mint az összes kellemes élmény, amiben Indiában részünk volt, és azok a kedves emberek, akikkel találkoztunk utazásunk során.

Piszkál a lelkiismeretem. Azt még el kell döntenem, hogy túlságosan kritikus a lelkiismeretem, amin csak túl kell tennem magam, vagy valóban hibáztam. Az eseménnyel kapcsolatos különféle lehetőségeket latolgatom: megnyugtanni magam, hogy a lehető legjobbat tettem, és a morális problémát másokra hagyom. Végül is az indiaiaknak maguknak kellene a saját embereiken segíteni. De ezzel nem szabadulok meg a gyötördéstől.

Az ártatlanok életével való visszaélés világszerte probléma. Lehet, hogy Nyugaton a babák szerveivel való kereskedelem zárt ajtók mögött történik, de semmi-vel sem rettenetesebb, mint amit itt láttam. Teréz Anya semmilyen magyarázatot nem fogadott volna el. „Amikor egy szegény éhen hal, ez nem azért történik, mert Istent ez a személy nem érdek-
te, hanem mert te vagy én nem adtuk meg neki, amire szüksége lett volna.”

Végül is be kell látnom, hogy többet is tehettem volna. Azt nem tudom, hogy pontosan hogyan vagy mennyiben változtatott volna meg bármit, ha máshogyan cselekszem. De érzem, hogy tehettem volna többet is. Elbuktam, nem szántam rá még egy percet, hogy megnyugodjak, és kitaláljam azt, hogy mit kell tennem, és mit nem szabad tennem. De elbuktam az érzelmi nyomás alatt, ami ezt az összezavarodottságot és a kényelmetlenség érzést eredményezte. Nyilvánvaló, hogy még nincs elég gyakorlatom, ami rövid időn belül helyre tudná állítani egyensúlyomat olyankor, amikor ilyen váratlan helyzettel találom magam szemben. Teréz Anyának igaza van: „Az emberek vagy áldásként, vagy leckeként érkeznek életedbe.” Ők számomra leckeként jöttek.

„Hívásunk Jézus szeretete” – mondja Teréz Anya. Ez mindannyiunk hívása – tenném hozzá. De ehhez szigorú fegyelmre, kitartásra, bátorságra és szellemi békére van szükség.

Teréz Anya halálát követően kiadtak egy könyvet, amelyben gyóntatójához írt levelei vannak. Ezek a levelek egy

tisztulási folyamat, egy fejlődés tanúja. Azt bizonyítják, hogy Teréz Anya nagyon jól tudta, hogy Jézust szeretni és a Jótékonyág Misszionáriusának lenni – ehhez a lélek megtisztulására van szükség. Ha valaki valóban szeretne jól szeretni, rájön, hogy Isten akaratát kell, hogy akarja. Azután megtanulja bármikor felismerni Isten akaratát, el tudja azt fogadni, és annak értelmében legjobb tudása szerint cselekedni. Isten mindenkinek jót akar. Ezért azt akarja, hogy segítsük a szegényeket. Teréz Anya ezt így fogalmazta meg: „Csak a Mennyeszországban tudjuk majd meg, mennyivel tartozunk a szegényeknek, amiért segítettek nekünk Istent jobban szeretni”.

Amikor 10 évvel korábban Kalkuttában, a Haldoklók Házában forgattunk, pontosan ennek voltunk tanúi. Az önkéntesek a reggeli mise után velünk együtt érkeztek, hogy megkezdjék munkájukat. A nyilvánvalóra gondolva a kamerát az egyik oszlopra szögezett feliratra fókuszáltam. Ezen a keresztre feszített Jézus volt ezekkel a szavakkal:

Kire figyelünk, ha jól akarunk szeretni?

„A jó lányok a Mennybe kerülnek, a rossz lányok viszont bárhova eljutnak”. Mintegy 20-25 évvel ezelőtt jelent meg egy könyv ezzel a címmel. A könyv írójának az volt a célja, hogy megszabadítsa a nőket attól az elterjedt keresztény önértékeléstől, amelyet idejéértüknek tekintettek, és amely szerint a nők üzleti- és magánéletében a siker korlátozott.

„Szomjazom”. Erről a képről rányitottam a teremben gondosan elrendezett ágyakra. Mindegyiken olyan ember feködt, aki földi útjának utolsó állomásán segítségre szorult. Az üzenetet így összegeztem magamban: a haldoklók megtört testében Jézust kell szolgálni.

Megpróbálunk diszkréten a háttérbe maradni a kamerával, hogy senkinek se kelljen szerepelni a kamera előtt, de ha lehet, inkább felejtsek el, hogy mi ott vagyunk. Felfigyelünk egy csont és bőr aszszonyra. Éppen befejezte reggelijét, amivel egy európai önkéntes türelmesen etette. Most ketten összeölelkeznek. Mind a két arc földön túli boldogságtól fénylik. Nem lehet megkülönböztetni, ki kit szolgál. Amikor megkérdezzük az önkénteseket, hogy miért jöttek ide, nyilvánvalóvá vált, hogy azok, akik év-év után ismét visszajönnek, pontosan tudják ezt. Valaki így nyilatkozik: „Mindennapi életemre jövök feltölteni magam. A Haldoklók Házában erőt merítek az élethez! Mert itt közben egy olyan megváltás történik, ami képessé tesz az igazi szeretetre.”

Szüleim nem voltak templomba járó emberek. De abban mély meggyőződéssel hittek, hogy a lányoknak jóknak kell lenniük. Az Egyházzal való viszonyukat a helyi pappal kapcsolatos néhány kellemetlen élmény negatívan határozta meg. Például sértőnek érezték, hogy annak a kis falunak a plébánosa, ahol laktak, visszadobta a hívők közé a perselypénzt,

amikor úgy érezte, hogy az összeg megszégyenítően kevés.

Amikor szüleim hátat fordítottak az Egyháznak, hátat fordítottak annak az Istennek is, akit a Bibliából ismertek. Ennek ellenére szüleim erkölcsi felfogása rendkívül konzervatív volt, és ennek értelmében meglehetősen szigorúan nevelték gyermekeiket. Amikor édesapám megengedte, hogy valahova elmenjek, mindig hozzátette: „De maradj tiszta!” És miután az én felfogásom és értelmezésem minden hátsó gondolat értelmezése nélküli volt, jó ideig azt hittem, hogy apám a ruháim állapotáról beszél.

A meglehetősen rossz pap után falucskánkban egy szerény, jó humorú és nagyon kedvelt atya lett a plébános.

Sajnálatos módon az új papnak sem sikerült szüleimet visszatéríteni a templomba, de azt elérte, hogy gyermekeiket elküldték a misékre. Boldogan jártam az Istentiszteletre, mindaddig, amíg észre nem vettem, hogy az idős

nénik, amint kijöttek a templomból, pletykálni kezdtek mindenki másról. Ez elgondolkodtatott: az Evangéliumnak valóban van ereje az emberek életét megváltoztatni? Ha megengedjük valakinek, hogy megbotránkoztasson bennünket, azzal lelki öngyilkosságot követünk el.

Amikor azután egyetemre egy másik városba mentem, megkezdődött a valódi kötélhúzás. Apám nagyon aggódott, hogy esetleg nem tudok majd magamra vigyázni. A kérdés az volt, hogy a 'Világ szelleme' vagy szüleim befolyása és

az engem az Egyházhhoz fűző köteléke az erősebb. A kapott konzervatív hagyatékom elég erősnek bizonyul-e majd mindaddig, amíg nekem sikerül kételyemet saját magamban megoldanom?

Ennek a harcnak az egyik küzdőtere az a kérdés volt, hogy házasság előtt szabad-e intim kapcsolatot létesíteni valakivel. A szüleim felfogása az volt, hogy: egy férfi és egy nő összeházasodik, azután gyermekeik születnek, végigküzdik az élet nehézségeit, és majd a halál választja szét őket. De nem volt semmi olyan érvük, ami állításukat alátámasztotta volna, kivéve, hogy az ő szüleik is így éltek le életüket. Amikor kislány koromban megkérdeztem édesanyámat, hogy lesz-e valaki, aki engem szeretni fog és el fog venni feleségül, 'igen, lesz'

– válaszolta. Amikor megkérdeztem, hogy hol van ez a fiú, hogy találkozhatnék vele, és honnan tudnám, hogy Ő az, anyám ezt válaszolta: 'Ez az ember már él valahol, fogsz vele találkozni, és tudni fogod, hogy Ő az igazi, a neked való.' Válasza, annak ellenére, hogy tetszett, teljesen valószínűtlennek és ábrándozónak tűnt, hacsak valaki nem hitte magát a szerencse kedveltjének.

De a mi családunk nem volt szerencsés. Ennek egyik állandó emlékeztetője volt, hogy szüleimnek hetente nem sikerült nyerni a lottón. Ha tehát a szerencse nem segít, akkor az embernek hinnie kellett valamilyen erőben, amely elrendez eseményeket, történeteket. De szüleim ebben sem hittek. Másrésről

...ha valakit az örökö nem tud rosszrabírni, akkor a jóval próbálja elcsábítani.

pedig ott volt a 'rossz lányok' teória, ami szabadságot adott a nőnek. Nőnek lenni, és azzá válni, ami ő lenni akar, bármilyen képtelen keresztény elképzelés nélkül vagy a szerencsében reménykedés helyett. Tudnivaló, hogy mindenki saját boldogságának a szerzője.

Egyetemem éveim alatt találkoztam jó képességű, az egyetemistákért felelős papokkal, és barátságot kötöttem olyan diákokkal, akik komolyan vették a Bibliát. De többen voltak azok, akik a visszafogott kapcsolatok felfogását idejétmúlnak tartották. Rájöttem: magamnak kell eldönteni, hogy „jó” vagy „rossz” lány akarok-e lenni. Nyilvánvalóan a „jó lány” felé tendáltam. Amióta élek, ez volt belém nevelve. Apám azt remélte, hogy mottóját sikerül bennem továbbvinni, ami az volt: az embernek nemesnek, jónak és mások számára hasznosnak, segítőkésznek kell lennie.

Visszatekintve így tudnám leginkább körülírni, hogy mi történt velem ezután: ha valakit az ördög nem tud rosszra bírni, akkor a jóval próbálja elcsábítani. A felajánlott gyümölcs Éva számára jónak látszott, és hasznosnak gondolta a bölcsesség elérésére. Éva megette az almát, mert hitte, hogy ebből valami jó származik. Hasonlóan, egy nap váratlanul egy ismeretlen, de kivételesen kedves valaki odalépett hozzám és magyarázni kezdte, hogy nagyon nemes cselekedet embereken segíteni, hogy azok boldogok legyenek. Végül is az élet rövid, és hamarosan a sírunkba esünk úgyis. Ezért fontos, hogy élvezzük az életet. Tehát mivel ő már oly sok nőt tett boldoggá, és most erre neki lenne szüksége, ebben én segíthetném. Azon gondolkodtam, hogy

a homlokomra látja-e azt írva, hogy hülye vagyok, vagy már mérföldekről látszik, mennyire naiv a felfogásom, és ezért elég bátor, hogy ilyen badarsággal próbál etetni. És ennek ellenére volt ebben a fiatalemberben valami nagyon furcsa, csábító és meggyerő. Így sikerült rábeszélnie, hogy találkozzunk ismét. Összezavarva és kényelmetlenül éreztem magam, mert anélkül, hogy tudta volna, olyasmiről beszélt, ami a vágyam volt: jó embernek lenni, másokon segíteni. Az egész nagyon zavaró volt. Úgy döntöttem, hogy itt az idő a Bibliát kipróbálni, tud-e hasznos tanácsot adni, irányvonalat ajánlani a mai életre is. Láttam, amint a Bibliát szerető barátaim gyakran felütötték a szentírást, csak egy fejezetet olvasni, abban bízva, hogy az megadja majd arra a napra a megfelelő tanácsot. Kinyitottam tehát a szent könyvet, és szemem erre a részre tévedt: „De aki megbotránkoztat csak egyet is ezek közül a kicsik közül, akik hisznek bennem, jobban járna, ha malomkövet kötnének a nyakába, és a tenger fenekére vetnék.” Így azután, amikor a következő alkalommal találkoztunk, megmondtam neki, hogy semmiképpen nem tudok rajta segíteni. A gondolat azonban bennem maradt, hogy valaki malomkövet kaphatna nyakára, ha nem vagyok elég éber, és el tud csábítani. Ez félelmetesnek tűnt. Elhatároztam: az biztos, hogy én „jó lány” akarok maradni, és nem csak saját magam miatt.

Ezzel azonban még nem ért véget a harcom. A következő fejezetnek azt a címet adhatnám: „De azzal, hogy »jó lány« vagy nem tudsz sehova sem eljutni, mert nincs Mennysorság”. Diák lé-

vén nem nagyon volt pénzem. Ennek ellenére mindig megvettem arra a közlekedési eszközre a jegyet, amelyiket éppen használtam, még olyan városrészekben is, ahol soha nem jöttem ellenőrök. Az egyik nap azonban nem működött a jegyautomata, és jegy nélkül kellett utaznom. Természetesen pont aznap jött az ellenőr. Nem hatotta meg magyarázatom. Büntetést kellett fizetnem.

Pocsék volt az egész napom, mert egyre több igazságtalanság történt velem. Amikor este hazértem, úgy éreztem, hogy ezt kellene üvölnöm: „Ki fogja nekem mindezt visszaadni?! Nem igazságos az élet, nincs erőm magam megvédeni az igazságtalansággal szemben. És senki sincs, aki ezt nekem rendbe hozná.” Csak az tartott vissza a kiabálástól, hogy nem akartam senkit felkelteni. Nagyon el voltam keseredve, de miután megígértem egy barátomnak, hogy felhívom, kerestem egy nyilvános telefonfülkét, mivel ez még a mobiltelefonok világa előtt történt. Amikor a fülkéhez értem, meglepetéssel láttam, hogy valaki hagyott egy kis pénzt a fülkében. Mintegy 90%-át annak az összegnek, amit a büntetésre kellett fizetnem. Pontosan emlékszem, amint ezen a gondolon morfondíroztam: „Döntsd el, hogy ez véletlen vagy válasz a kérdésekre”. Meglepődtem, de miután az egész napom olyan rosszul sikerült, kész voltam a veszekedésre. A pénzre néztem, és győzedelmesen levontam a következtetést: „Ez nem igazság. Ha lenne igazság, visszakaptam vol-

na az egész elveszített összeget.” Azután, amikor a készülék felé fordultam, hogy tárcsázzak, észrevettem, hogy a kijelző mutatja, hogy még van bedobott pénz a készülékben. Hihetetlen! Amikor megnéztem, láttam, hogy pontosan az a 10%, ami nekem hiányzott! Először elöntött a boldogság. Nem kell, hogy aggódjak amiatt, hogy igazságtalanság történik velem. Mert valahol, valahogy visszakapom, amit elveszítettem. A következő pillanatban azonban egy meglehetősen kijózanító gondolat torpedózta meg boldogságomat. „Ha én ragaszkodom az igazsághoz, akkor engem is igazságosan kell, hogy elbíráljanak.” Nekem is válaszolnom kell, és meg kell térítenem mindazokat az igazságtalanságokat, amelyeket én követtem el, és még ezután fogok elkövetni. Ráébredtem, hogy soha nem tudnám kompenzálni azokat a szenvedéseket, amelyeket én okoztam és még okozni fogok, és nem tudnám jóvátenni azokat a sértéseket, amelyeket elkövettem. Megrázott a fel-

ismerés, hogy mindenkinek, még azoknak is, akik megpróbálnak jók lenni, szükségük van egy megmentőre, akinek hatalma van, hogy megbocsássa bűneiket. Cserében Ő arra kér, hogy tartsuk

be parancsait. Nem azért, mert szeretné, hogy elkeseredettek legyünk, hanem azért, mert azt akarja, hogy biztonságban legyünk, és maradjunk is biztonságban és boldogságban az Ő segítségével.

Hogyan tudom jól szeretni idős szüleimet?

Mát, nem tudom. Mit jelent jól szeretni? Kinek jól? Nekik vagy nekem? Én csak azt tudhatom legfeljebb, hogy én hogy szeretem őket, de azt nem, hogy ez nekik mennyire jó. Kapóra jön a kérdés, mert napi szinten felmerül. Én jól akarok nekik, de jó-e az nekik? Fiatalok a szüleim (73 és 78 évesek), de felnőttek az unokák, született már három dédunoka, és ők hirtelen megöregedtek. Éppen a minap számolgattam, hogy édesanyám annyi idős volt, mint én most, amikor megszületett a 9. unokája a 10-ből. 52 éves. Nekünk egyelőre egy pici unokánk van, s a másodikat várjuk. No, szóval az én szüleim nagyon fiatal szülők és nagyon fiatal nagyszülők voltak. Mi voltunk az életük, és most, amikor elfogytak a feladatok körülöttünk és az unokák körül, ők szépen lelassultak, lerobbantak, gyakorlatilag gondoskodásra szorulnak. Igen ám, de ők a gondoskodást nem úgy képzelik el, ahogyan mi azt nekik meg tudjuk adni.

Ketten vagyunk testvérek, középkorúak, férjjel, fiatal felnőtt, házas és nem házas gyermekekkel, immár összesen három unokával. Sokfelé kell osztanunk erőnket, energiánkat, mi is szeretnénk ugyanúgy segíteni a gyermekeinknek, ahogyan azt a szüleink is tették annak idején. És be kell osztani rendesen az időnket. Így aztán, mint akik sok gyereket felneveltek, és akik számára a jó időbeosztás mindig létkérdés volt, szépen igyekeztünk beosztani a szüleinket is a sorba. Ezt, ezt megteszem, megveszem, kitakarítom, elintézem, megfőzöm, kiváltom, kicsit beszélgetünk, és rohannak tovább. Vasárnap időnként elhozzuk őket ebédre, főleg születés- és névnapok kapcsán. Minden vasárnap egyszerűen nem megy, hiszen most már a gyerekek is csak – jó esetben – hétvégén jönnek haza, szeretnénk velük is saját időt tölteni. Minden nap telefonálunk. Az unokák tényleg nagyon rendesek, ha tehetik, meglátogatják, felhívják őket.

...a szülők a lelkük mélyén csak egy dologra vágynak: biztosan érezni a gyermekeik szeretetét

Mióta nem tudnak egyedül elmenni vasárnap misére, beosztják, és ők viszik őket. Szóval, igazán úgy érezhetjük, hogy minden tőlünk telhetőt megteszünk. De ezzel együtt látszik, hogy ez, amit most megteszünk, nem lesz elég hosszú távon. Mindenféle lehetőséget felvázoltunk, minden lehetséges megoldást felajánlottunk, de a mi édes, drága, szerető szüleink egyszerűen hallani sem akarnak semmiről. Ők úgy gondolják, jó nekik ott, ahol vannak, a hegy tetején a millió lépcsővel, a dögnehéz teraszajtóval, amit naponta hússzor kell ki-be húzogatni, amikor Apa kimegy a teraszra dohányozni, és ilyenkor Anya minden alkalommal négykézláb tömködi vissza a rongyokat, hogy ne jöjjön be a hideg. Hiába kértük, hogy tekintsünk előre. Hiába hívó emberek. Édes, imádságos lelkek, akik teljes szívükből szeretik Istent, egymást és minket. Semmiféle logika nem hat rájuk. Mi pedig hol dühösek, hol kétségbeesettek, hol mélységesen szomorúak vagyunk miattuk. Féltjük őket, és egy kicsit magunkat is. De ebből nincs előrelépés. Tanultam én ám egy tanfolyamon, hogy mit jelent a „rászoruló” mellett állni, hogyan kell „kísérni”, és hogy nem az a feladatom, hogy megoldjam a problémáját, hiszen nem is tudom, meg az nem is segítség. A problémáját mindenkinek magának kell megoldania. Én legfeljebb mellette állhatok. De ebben a helyzetben nem tudtam alkalmazni a nagy tudományt. Hiszen olyanok már, mint a gyerekek! Nem tudják, mi lesz jó nekik! Aha! Tényleg olyanok, mint a gyerekek, de az a baj, hogy mégsem azok. És mi nem a szüleik vagyunk,

hanem a gyerekeik. Ha tetszik, ha nem, tudomásul kell vennünk, hogy akarunk ellenében semmit nem kényszeríthetünk rájuk. Még akkor sem, ha számolnunk kell adott esetben a legrosszabbal: hogy esetleg magukban vagy maguknak kárt okoznak. Persze a legnagyobb dilemma mindig az, hogy megtettem-e mindent. De hogy lehetne megtenni mindent? Hiszen a minden az lenne, ha állandóan velük lennénk! De hát azt nem lehet! Mert véges az erőnk és az időnk.

A számomra mérvadó szempontot az a védőnő adta, aki kisunokánkhoz jött el párszor az első két hétben. A kicsi sokat sírt, és nem nagyon tudtunk rajta segíteni. Éhes-e, fázik-e, a hasa fáj-e? Vagy a „rossz élmények” – már erről is könyvek szólnak, hogyan kell segíteni neki feldolgozni a méhben átélt traumákat. A papája szabályosan meg volt sértődve, hogy hiába énekli már neki azt a dalt, amit mindig énekelt neki, amikor még ott bent volt, hiába ringatja, mégsem nyugszik meg. Szóval, a szülők (és a nagyszülők) mindent megtettek, a gyerek mégis láthatóan szenvedett. Miért? Nem tudjuk. Így szokták ezt a kisbabák. És

akkor a védőnő mosolyogva azt mondta: kedves szülők, kedves mérnök és informatikus apukák, anyukák! Tessék szépen tudomásul venni, hogy a gyerek nem egy projekt, nem egy megoldandó feladat! Sajnos van olyan, hogy sír, nem tudjuk, hogy miért, és nem tudunk rajta segíteni. Sajnos. De ez nem a világ vége!

Na, ez nekem segített. Ez jut most már eszembe a szüleimmel kapcsolatban: nem megoldandó feladat. Nem projekt, amit be lehet fejezni, be lehet adni, ki lehet pipálni. Nem tudom a kérdést egyszer s mindenkorra megoldani. Nem tudom, hogy mit hoz a holnap, és nem tudok elébe menni. Hanem teszem, amit tudok, szeretettel, tisztelettel, türe-

lemmel. Sok-sok türelemmel! Ha nem tökéletes a megoldás, akkor sem esek kétségbe. Azt hiszem, a szülők a lelkük mélyén csak egy dologra vágnak: biztosan érezni a gyermekeik szeretetét. Ezt meg tudom adni nekik. De tényleg csak úgy, ha nagy-nagy türelemmel vagyok irántuk. Mert számukra nem az a fontos, hogy kitakarítottam, megfőztem, megvettem-e, hanem hogy átöleltem-e szeretettel, meghallgattam-e türelemmel. Ha ez nem megy, akkor hiába vettem meg, tettem meg mindent. Az nem elég. Csak a feltétel nélküli szeretet elég. Legyen elég a mának a maga baja. Higgyünk abban, hogy a holnapi nap majd gondoskodik magáról.

Görög-magyar házasság

Hogyan működik két teljesen más nemzetiségű és kultúrájú ember házassága?

Elef: Németországban születtem, görög ortodox vallású a családom. Vasárnaponként, nagy ünnepeken elmentünk a templomba, tartottuk a böjtöt is. Felnőttkoromra annyi maradt ebből, hogy tudtam, Isten létezik, ez bennem volt mindig, de nem voltam gyakorló hívő. Amikor Enikővel megismerkedtünk, ő sem volt az. Huszonévesen lazult meg bennem a szokásokhoz való kötődés, mert képzetemnek éreztem, hogy annyira számon tartották a görögök, ki jár templomba, ki nem, és megszólaltak egymást. Azt mondták nem vagyok görög, mert nem járok templomba... Ha ez a

görögség, akkor inkább nem megyek – gondoltam.

Enikő: Németországban a munkahelyemen találkoztunk. Ugyanabba a bankfiókba kerültünk. Én még gyakornok voltam, ő pedig már kész munkatárs. Amikor egy nap Elef megjelent, az első pillantásra beleszerettem. Rám nézett, szétáradt bennem egy melegség, s el kellett fordulnom. Úgy mosolygott és nézett rám, hogy zavarba jöttem.

Elef: Amikor megláttam Enikőt, tudtam, hogy ő az igazi. Nekem volt akkor kapcsolat, de még aznap befejeztem, mert tudtam, hogy így nem folytathatom, ha másba vagyok szerelmes.

Enikő: Én meg férjnél voltam. Ezért is kellett elfordulnom, amikor Eleffel

először találkoztam, mert ahogy találkoztunk a pillantásunk, abban több volt, és én nem voltam szabad. De az a házasság több sebből vérzett. Megvoltak a lelki bajaink. A férjemnél nem volt olyan, hogy „mi”, csak „én” és „te”. Külön ment el nyaralni például. Amikor bemutatkoztunk, rögtön azzal kezdtem, hogy férjnél vagyok, mert éreztem, hogy tudnia kell. Tiszteletben is tartottuk, hogy én házas vagyok. Aztán külön fiókba kerültünk. A következő hónapokban kb. háromszor találkoztunk véletlenül, összefutottunk a központban, a céges bálon. Utóbbiról Elef vitt haza, és ezután elkezdtünk együtt kávézni járni. Nagyon erős vonzódás volt köztünk, de álmítottuk magunkat, hogy csak barátok vagyunk. Elef pedig annak ellenére, hogy tudta, hogy férjnél vagyok, szakított a barátnőjével.

Elef: Persze, hiszen éreztem, hogy nincs rendben az, hogy valaki mást szeret, miközben van egy barátnőm. A házassága tabu volt nekem is.

Enikő: A házasságom a megismerkedésünkkel már romokban hevert, boldogtalan voltam, de még nem tudtam felrúgni. Az erős érzéseim Elef iránt kicsit meg is ijesztettek, sokáig nem tudtam, hogy mi a helyes. Eltelt néhány hónap, mire be tudtam fejezni azt a kapcsolatot, és elköltöztem egy kis bérelt lakásba. Ekkor már találkoztunk Eleffel. Aztán egy szép május 1-jén, 21 évvel ezelőtt Elef elvitt arra a rehabilitációs klinikára, ahol majdnem egy évet lábadozott egy súlyos balesete miatt. A nővérek kérdezték, hogy a barátnője vagy-e, mire mi mondtuk, hogy nem. Közben csak úgy ragyogtunk

a szerelemtől. Lesétáltunk a Rajna partjához, és egyszer csak elcsattant az első csók, és már egyértelmű volt, hogy nem csak barátok vagyunk. Arra gondoltam, hogy Isten is egymásnak teremtett bennünket. De nem értettem, miért jött ez a számra, hogy Isten, amikor nekem sem közöm nem volt Hozzá, sem ismeretem nem volt Róla. Egyszerűen nem értettem miért, de azt éreztem, hogy Isten teremtett minket egymásnak. Azóta is ezt gondolom, hogy Elef a másik felem. Most már tudom, hogy Isten avatkozott az életünkbe.

Valahogy tudtuk, hogy mi egy pár vagyunk.

Végül azt a házasságomat megsemmisítették. Utólag voltak bennem kérdések, hogy ez rendben van-e így, mindenesetre az egyértelmű volt, hogy én nem tudtam, mit teszek, amikor férjhez mentem. Nekünk nem volt jegyesoktatásunk, elmaradt. Aztán meg a férjem nem akart gyereket, ami nagyon nagy probléma volt köztünk. Eleinte csak azt mondta, hogy még ne, még ne, aztán tulajdonképpen egyáltalán ne. Én meg annyira vágytam gyerekekre, hogy már akkor éreztem, hogy el fogom hagyni. Nem volt jövője annak a házasságnak. Eleffel egy idő után összeköltöztünk, együtt éltünk. Nem voltam hívő, engem nem zavart, hogy bűnben élek (ill. nem is tudtam róla).

Elef úgy nőtt fel, hogy ő majd egyszer hazamegy Görögországba. Nekem meg egyre nagyobb honvágyam lett Magyarországra. Elhatároztuk, hogy felmondunk, és Görögországba költözünk. Én el tudtam magamat képzelni ott. Mindig nagyon jól éreztem magam, amikor Görögországban nyaraltunk a rokonainál.

Sajnos nem tudtunk állást és lakhatást szerezni, semmi nem jött össze. Egyszer csak Elef azt mondta, hogy menjünk Magyarországra. Leesett az állam, hogy tényleg eljönne Magyarországra? Hazajöttünk, és 2-3 évet anyuéknál éltünk. Akkor kezdtünk külön lakást nézni, amikor már Elef is biztos volt benne, hogy ő itt jól érzi magát. Az, hogy Németországban maradjunk, nehéz identitásbeli kérdéseket vetett volna fel. Ő görög, én magyar – Németországban, akkor mik lesznek a gyerekeink? Ennyi felé már nem lehet az identitásukat őrizni. Elég hamar megéreztük, hogy legalább az egyikünk hazájában kellene élnünk.

Szentendrre költöztünk. Amikor a legnagyobb lányunk pár hónapos volt, hívtak egy plébániai baba-mama klubba. Mindig volt valami hitbeli téma, a gyerekeknek pedig bábozás. Ez nagyon tetszett. Irigykedtem, milyen jó nekik, hogy ők hisznek. Én mindig is kerestem valamit, soha nem éreztem magam teljes embernek, éreztem, hogy valami hiányzik. Olvastam a buddhizmusról, de nem jött be. Annyira keresgéltem, csak nem ott, ahol az igazság volt. Az, hogy a keresztény hit a szeretetről szól, ez valahogy nem jött át. Közben az édesanyák között szép lassan formálódtam. Egyszer volt egy nagyon jó, nagyon szép beszélgetésem az ottani plébánossal. Nem akart engem meggyőzni, és nyilván ez a szabadság nagyon sokat segített. Szép lassan megtéregtettem. Hosszú-hosszú folyamat volt, ami még mindig tart. Egyszer aztán otthon azt ajánlottam, hogy imádkozzunk evés előtt. Elef azért a főbb ünnepeken eljár az ortodox templomba Pestre, ahova elkísértem.

Elef, hogyan alakult ki benned az a nyitottság, hogy akár Magyarországra is jöhetnétek?

Elef: Nem akartam Németországban maradni. Amikor próbáltam Görögországban munkát találni, láttam, hogy ez csak kapcsolatok révén megy. Arra gondoltam, miért ne mehetnék Magyarországra. Tudtam, hogy Enikő szüleinél van sok hely, nem kell akkor lakást bérelni, és túl tudom élni az első nehéz időszakot. Nyelviskolában dolgoztam, nem volt sok óráim. Amíg Enikő dolgozott, a Dunánál kávéztam. Olyan volt, mint ha Görögországban lennék. Ez jó volt. Mondtam Enikőnek, hogy Szentendrén építkezzünk, ott a Duna, szép kávézók...

Amikor Enikő várandós lett, komoly gondok léptek fel. 7 hetes terhes volt, s azt mondták, hogy nincs szívhang, üres a petezsák, elhalt a magzat, ki kell tisztítani, nincs baba. De Enikő azt mondta, hogy van baba. Két nap múlva kellett bemenni a kórházba műtétre. Imádkoztam végig a Miatyánkot. Mondtam Istennek, hogy vedd el inkább az én életem, add a baba életét vissza. Mentünk be a kórházba, még egy ultrahangot csináltak. Volt szívhang, nem volt üres a petezsák... Mondtam Enikőnek, hogy én imádkoztam, de ő nem tudta még felfogni, hogy ez mit jelent.

Enikő: Nekem ez olyan volt, mint egy babona; ha nem lépek rá erre a köre, akkor ez és ez történik... Nem jelentett semmit. Azért is érdekes ez a történet, mert évekkel később, amikor már hívőként éltem, egyszer eszembe jutott ez a történet, és akkor leesett a tantusz, hogy Elef imádkozott, és minden rendben lett! Akkor ez nagyon jó érzés volt.

A kislányunknak is elmondtuk, az ő szintjén, hogy mennyire szereti őt a Jóisten! Attól egy kicsit megijedtem, hogy akkor Elef az életét felajánlotta. Szoktam kérni Istent, hogy azért ezt ne vegye olyan komolyan.

Enikő: Akkor már elmentünk katolikus misére. A kislányunkkal voltunk, aki tátott szájjal hallgatta velem együtt. Azóta rendszeresen járunk.

Elef: Aztán jött az első egyházi tábor, az Európa Bajnokság idején.

Enikő: Azért tudja, mert a görögök nyerték! ☺

Elef: Ott kiderült, hogy áldozhatok a katolikusoknál. Szóval ezután nem kellett bejárnom Pestre az ortodox templomba.

Meghívtak egy családos zsolozsma közösségbe. Kéthetente találkoztunk, volt vacsora, zsolozsmázás, de ahogy születtek sorban a gyerekek, már nem fértünk el. Ezért felváltva tartottuk csak édesanyák, majd csak édesapák. Az anyukását konyha zsolozsmának neveztük, az apukását meg kocsmá zsolozsmának. Bekapcsolódtunk egy házasság hittanos csoportba is, hat pár vagyunk, már több mint tíz éve havonta találkozunk. Így kerültünk nyakig bele a plébániai életbe, volt betlehemes, aztán Alfa kurzust indítottunk, egymás után többet is.

Enikő: Közben jártam György atyához katekézisre, és 2005-ben bérmentem.

Az hogy görög–magyar pár vagytok, nem okozott különösebb gondot kötetek, mert Németországban, egy köztes területen találkoztatok. A mindennapi életben sem üttöttek el egymástól?

Elef: De azért voltak nehézségek. Például ha gyerek születik, akkor nálunk 40 napig nem szabad más kezébe adni a kisbabát, és látogatni sem lehet. Csak a legközelebbi hozzátartozók, unokatestvérek jöhetnek. 40 nap után az anya elviszi a gyereket a templomba, a pap megáldja őket, utána lehet látogatni.

Ezt szépen elmagyaráztam Enikő családjának, jó, mindenki megértette. Jövők haza a munkából, és látom ám a szomszédasszony kezében a gyerek. Mondom anyósomnak: Mit csinál? Mint a fúria szaladtam neki. Hogy képzeled? Hát nem értett meg? Miért adta a gyereket oda a szomszédasszony kezébe? Mondta az anyósom, hogy nálunk nincs ilyen szokás! De nálunk meg van! – mondtam én. Enikő szegény, mint egy bíróságnak köztünk volt, az anyósom és én köztem.

Enikő: Ha veszekedtünk, vagy nem értettük meg egymást, akkor is bennünk volt az a mély, belső bizonyosság, hogy mi egymásnak vagyunk teremtve. Mi egy-

más fejéhez tudjuk vágni a banánt, mert olyan a habitusunk, de aztán mindig elröhögjük magunkat. Szerintem nekünk a humor a közös nevezőnk, azzal oldjuk fel a problémáinkat. És akármennyire haragszom rá, soha nem mérült fel bennem, hogy nélküle... A kulturális különbségeket nézve az én családom nem olyan hagyománytisztelő, nekem nem volt olyan erős oldalam, amit nagyon föl kellett volna adnom. Az ő családja meg olyan szeretetteljes, hogy az első pillanattól jól éreztem magam velük.

Elef: Az elején az volt a nehéz, hogy még kevesebbet tudtam magyarul, és nem mindig értették, amit mondtam. Akkor még nem tudtam diplomatikusan kifejezni, hogy jó lenne, ha, vagy ha így volna, hanem azt mondtam, úgy legyen! És kész! Ők meg azt mondták, hogy milyen udvariatlan vagyok. De akkor még nem tudtam velük más nyelven kommunikálni.

Enikő: Úgy vagyunk, hogy amikor megyünk Görögországba nyaralni, akkor általában én tovább maradnék, mint Elef. Hála Istennek jól érzi magát itt, szívesen jön haza. Most már ez az otthona. Németországban nekem honvágyam volt, ő meg hontalan volt, mert ott ő görög volt, Görögországban meg német. Magyarország bevált neki középútként a görög és német mentalitás között.

Elef: Amikor a szüleim nyugdíjba mentek, visszaköltöztek Görögország-

ba, építettek egy házat a tengertől 900 méterre. Elég nagy telket vettek, mert az volt a tervük, hogy valamelyikünk a négy fiú közül még tud ott építkezni. De egyikünk sem akart. Mondtam édesapámnak, hogy ha valaki külföldön él, akkor nem biztos, hogy görög felesége lesz.

Enikő: Azért Elef szüleinek kellett egy kis idő, hogy elfogadják, hogy Magyarországon élünk. De minden nyáron megyünk hozzájuk, és néha ők is eljönnek hozzánk. A gyerekek is nagyon szeretik őket, szívesen mennek hozzájuk. Elef testvéreivel is összehangoljuk a nyaralásunkat, a gyerekeinknek is fontosak az unokatestvéreik.

A görög–magyar szokásbeli különbségek nem okoztak problémát köztetek?

Enikő: Nem. Elef nagyon szereti a magyar konyhát. Anyósomtól pedig tanultam görög recepteket. Nagyon szeretem a görög ételeket, a görög zenét, a táncot. Én sok mindent kaptam tőlük. És hogy mi egy misére járunk templomba, ez nagyon jó. Ez most történetesen a katolikus, de ha Görögországban lenénk, akkor az ortodox lenne. Lehet, hogy ha pl. evangélikus lenne az egyikünk, a másik katolikus, az nehezebb lenne. Eleffel ugyanazok az imáink, vannak közös szentek, a Szűzanya tisztelet náluk is ugyanolyan erős.

Elef: A gyerekeinknek ortodox keresztelője volt. Ez újszülött korban történik. Addig nem is nevezik nevén a

Ha veszekedtünk, vagy nem értettük meg egymást, akkor is bennünk volt az a mély, belső bizonyosság, hogy mi egymásnak vagyunk teremtvé.

gyereket, addig csak „baba”. Amíg nincs megkeresztelve, addig nincs neve. Nekem is furcsa volt mondani, hogy Anna. Mondtam a keresztszülőknek a nevét, de ők mondták, hogy baba, baba! Még nem volt keresztelője!

Az ortodox keresztelő azért is érdekes, mert ott a bérmlás szentségét is kiszolgáltatják. Utána pedig megáldoztatják a kisbabákat. Egy kiskanál borba tesznek kenyérmorzsát, azzal áldoztatják meg. 3 lányunk katolikus iskolába jár, és az elsőáldozás előtt azt beszéltük meg az atyával, hogy részt vesznek rajta a többiekkel, csak nekik ez nem elsőáldozás volt, hanem egy ünnepélyes áldozás. Szépen össze lehet ezeket egyeztetni.

Enikő: A görögöknél a nagyszülők nevét kapják meg a gyerekek még manapság is. Nekünk a legnagyobb lányunk ezért Eléni, mert anyósomat így hívják. Ennek van egy értéke, és nekem ez tetszett. A második lányunkat azért nem gondoltam, hogy anyuról kéne elnevezni, mert ez egy görög szokás, így mi választottuk neki az Anna nevet, mely magyarul is, görögül is ugyanaz. Utána ezt megbántam. Egyik gyerekünket elneveztük anyósomról, akkor anyuról is csak el kéne nevezni valakit. És akkor született Liza. Anyu Erzsébet, de hogy Kiriakidis Erzsébet, az már olyan fura. Ezért a görög változat lett: Elizabet. És olyan érdekes, hogy Liza anyukámmal nagyon egy húron pendül. Ők annyira összeillenek! Persze minden unokáját szereti, de ők valahogy nagyon együtt vannak. A fiunk meg azért lett Klimis, mert apósomat úgy hívják. Ez magyarul Kelemen. Érdekes volt, hogy Elef öccsének hamarabb lett fia, így ott már van egy Klimis. Tulajdonképpen

nekünk már nem kellett volna a fiunkat Klimisnek nevezni. Még gondolkodtunk is más néven, mert magyarul furán is hangzik. Próbálgattunk más neveket, de valahogy nem, nem tudtunk rá másképp gondolni, mint Klimis. Ő a mi negyedik gyermekünk.

Voltak nőgyógyászati problémáim, ezért a három lány után az orvosom ki akarta venni a méhemet. Már az csoda, hogy ki tudtam hordani őket. A vérszegénységem a vérátömlesztés határát súrolta. Én pedig nagyon nem akartam, hogy megoperáljanak. Akkoriban találkoztam egy házaspárral, akik azt hajtogatták, hogy imádkoznak értem, és én már meg is gyógyultam, Jézus eloldozta ezt. Nem éreztem jól magam köztük. Úgy éreztem, mintha szétszednének. Meggyógyultam-e, ahogy ez a házaspár állította, vagy operáljanak meg? Sok nekem az, hogy ebben döntsek. Az orvosom konzultációt szervezett a főorvossal, az odafelé úton végig rózsafüzért imádkoztam. Átadtam a Jóistennek az egészet. Az orvosom tudta, hogy még gondolkozunk egy következő gyermekén. A főorvos megvizsgált, és azt mondta: „Vállalják a negyedik gyereket!” Olyan melegség áradt szét bennem, minden gondombajom elszállt, és csak örömet éreztem. Utána jött Klimis. De nem azonnal.

Voltak szárazabb időszakaink egymással is. Aztán valahogy el tudtunk kezdeni újra együtt imádkozni minden este. És akkor fogalmazódott meg bennünk, hogy igen, szeretnénk ezt a negyedik babát. Kértük a Szűzanyától, és hogy fiú legyen, azt is. Addig soha nem kértünk ilyet, de akkor igen.

Szeretnénk egy fiút, egy igazi belevaló csibész kisfiút. Mindent megkaptunk. És tényleg jött Klimis azonnal. Még a pocakomban volt, mikor azt mondtuk a Szűzanyának: ő a tied, Szűzanya, és felajánlottuk Neki. Elefnek volt egy barátja, egy ortodox pap, aki Athosról hozott egy övet, melyet megszenteltek azzal a Szűzanyának tulajdonított övvel, melyet Athosz szigetén őriznek a szerzetesek. Attól kezdve én mindig úgy aludtam, hogy az a hasamon volt. Mióta Klimis megszületett, ott van a matraca alatt. Szóval megkaptuk a kis csibészt. Azt hittük, hogy jó szülők vagyunk, a három lánnyal minden simán ment, Klimisszel viszont búcsút mondhattunk a nyugalomnak. Viszont annyi mindent tanultunk általa, főleg magunkról és a kicsinységünkről, hogy hálásak vagyunk a Szűzanyának.

Elef: Óbudaváron mindig nagyon tetszett, hogy olyan elfogadó a légkör. Egyszer verekedett ott a fiam egy gyerekkel. Rájuk szóltam, hogy hagyják abba, de a másik fiú apja azt mondta, nem, hagyjam, ha lesz a kezében valami, ráér akkor rájuk szólani. Hű, mondom, az első katolikus apa, aki ilyet mond. A legjobb barátok lettek a fiúk.

Nekem is nagy öröm volt a negyedik gyerek, gondoltam, végre egy trónörökös. Fiútestvéreim vannak, fiúk között nőttem föl. Németországban, ahol gyerekkoromban éltünk, az egy vendégmunkás környék volt. Tudtuk, hogy ha kimegyünk az utcára, akkor meg kell verni a többieket. Én ott jól éreztem magam, tök buli volt. Éltek ott görögök, kurdok, olaszok, spanyolok és törökök.

Régen még az apai nagyszüleim török területen laktak, és otthon törökül beszéltek, ha nem akarták, hogy a gyerek megértse. Az apám így idővel megtanult törökül. A török apák az ablakból nézték a gyerekeket, onnan bíztatták őket, hogy próbáld eltalálni az orrát! Apám pedig mondta nekünk németül, hogy na, béke, gyerekek. De nekem meg mondta görögül, hogy Elef, próbáld kényebben. Nekem ez nem volt abnormalis, mert mindenki ilyen volt. Sokat verekedtünk, csintalankodtunk, nem volt hiperaktivitás. Mikor nagyobbak lettünk, barátokká váltunk, és mindig számíthattunk egymásra. Amikor Enikővel Németországból költözködtünk, kamiont rendeltünk Magyarországról, s ez fél nappal korábban érkezett, mi meg ott álltunk segítők nélkül. Elmentem oda, ahol régen laktam, és a régi fiúk közül, akit találtam, mondtam: szállj be! Kérdezték, hova megyünk, mondtam ne kérdezd. Jött 3-4 ember. Kérdezték, mit csinálunk. Mondom, költözni fogunk. Erre ők: soha nem hívsz meg kávézni, csak költözni. Szóval jóban voltunk, már 15-16 évesen legjobb barátok voltunk, nem volt semmi gond. Enikőnek ez nagyon más világ volt.

Enikő: Nekünk operabérletünk volt. A családomnak a kulturált viselkedés volt a legfontosabb, de túl merevek voltak érzelmi szempontból. Elefnek a közvetlensége, az egyszerűsége, nyitottsága olyan dolgokat pendített meg bennem, ami belőlem hiányzott. És fordítva is. Ezért szerettünk egymásba. De azért színházba eljárunk.

Elef: De operába nem!

Apaságom

Kinek ne okozna fejtörést, hogy jól neveli-e a gyermekeit? Főleg Schönstattban, ahol amúgy is az átlagembernél többször jön szembe az önnevelés és az önmagát nevelő nevelő gondolata.

Én is sokat gondolkodom ezen. Apaként talán még fontosabbnak érzem, mert tudom: egész viselkedésemmel, szeretetem „típusával” meghatározom gyermekeim Istenképét. Huh! Ez ám feladat. Végtelen ember vagyok, így általában két pólus között húzok néha erre, néha arra. Az egyik oldal a türelem, szakadatlan mosolygó szeretet oldala (bevallom ez a ritkább), a másik a szigorú, ellentmondást nem tűrő fegyelem és rend oldala. Ez nekem mindig is jobban tetszett. Egyrészt mert én vagyok az apa, akinek az anyai engedékenyebb oldalt ellensúlyoznia „kell”, másrészt pedig kiráz a hideg a mai, nagyrészt óvodai/iskolai extraliberális nevelt visszabeszélő, értéktelen, tartástalan gyerekanyagtól.

„Az én gyerekem nem lesz ilyen!” – szólal meg rengetegszer a hang, és folytatom minden nap a konzervatív értékek csepegtetését a szigorú keretek között. Megvannak a sémáim, hogy hogyan viselkedik, gondolkodik egy „jó” gyerek. És én ezt el is várom. Persze nem kell megijedni, ez nem jelen-

ti, hogy ne játszanék a gyermekeimmel, vagy ne olvasnék nekik esti mesét. Pontosan tudják, hogy szeretem Őket. De a korlátokat soha nem hagyom lebomlani. Semmilyen körülmények között.

Viszont sokat gondolkodtam, hogy milyen szeretet ez. Jó nekik? Így helyes? Valóban ezzel adom nekik a legjobb alapot? Meg fogják ebből tudni, hogy milyen az Isten? Hogy valójában milyen? Van nekem jogom eldönteni, hogy milyen az Isten, és ezt elhitetni azt a gyermekeimmel?

Mondtam már, hogy végletes vagyok. Így mindig visszajutottam oda, hogy nincs más út, és nem hagyom, hogy „elzülljenek”.

Aztán persze jöttek mindenféle jelek. Nem tudom pontosan leírni, de valahogy kétségeim lettek: azt éreztem rajtuk, hogy nem állnak két lábbal a földön. Mintha bizonytalanok lennének. Nem értettem, nem tudtam mit kezdeni ezzel.

Elkezdett foglalkoztatni egy új jövőkép: Szeretném, ha a gyermekeimmel kamaszkorukban őszintén, barátilag tudnék beszélgetni, azaz oda tudnának jönni hozzám, és elhinnék, hogy velem/velünk, a szüleikkel mindent megbeszélhetnek... ezt nagyon szeretném.

És akkor érdekes dolgok történtek. Eszembe jutott egy baráti házaspár a CSAK-ról, ahol a férj mesélte, hogy Ő is ilyen szigorral kezdte, de ez megenyhült benne. Másnap megnéztem, hogy beszélnek vele a gyermekei: tetszett, amit láttam. Aztán nemrég meglátogattunk a CSAK-ról a talán legkedvesebb barátainkat. Náluk töltöttünk egy éjszakát is. Volt jó kis délután, természetesen közös esti ima, hajnalig tartó borozgatás, álmos reggeli, és az indulás szomorú pillanata. Viszont hatalmas élményekkel tértem haza: hihetetlenül erősen hatott rám az apa hozzáállása a gyermekeihez. Nem gondoltam, hogy a türelmes hozzáállás lehet ilyen apai és egyben erős kép is. Ami végképp meggyőzött. Az egész CSAK folyamán csodálgattam az apa és a gyermekei közti kapcsolatot. Most pedig beleláthatam a háttérbe is. Hatalmas erőt adott. Mintha valami egy perc alatt kicserélődött volna bennem. Teljesen másképp tudok azóta viselkedni a gyermekeimmel, és jobban tetszik, azt hiszem, nem csak nekem. Szeretném egy kicsit jobban megmagyarázni, leírni, s hogy ezt ilyen jól meg tudom fogalmazni, megint csak egy baráti beszélgetés segített hozzá.

A jelszó az ellenőrző-lista (check-list). Ezen voltak a szülői kritériumaim, amiket a gyermeknél ellenőrizni kell. Mint a repülőgépen felszállás előtt. Ha a százból egy nincs rendben, a gép tulajdonképpen

hasznavehetetlen, a gyermek analógiára lefordítva: a gyermek elveszett. Pont. Kész. Vége. Na, ezt csináltam én.

Fogtam a listámat, és a napi történetek, események során folyton azt figyeltem, hogy minden kritérium mellett zölden világít-e a lámpa. Ha nem, azonnali javítás, különben világvége.

Ezzel az egésszel az volt a baj, mint a baráti beszélgetésből kiderült számomra: hiába játszok, mesélek, vagyok vele, ha a lét mögött mindig csak ez az ellenőrző, folytonos radarozó, hibakereső apai funkció működik.

Egy barátunk utólag jött rá, hogy így nőtt fel. Azt mesélte: fogalma sincs, hogy milyen emberek is a szülei, hogy mi van bennük, de a szüleinek sincs fogalma, hogy ki is ő. Mindig csak az volt a fontos a szülők számára, hogy be van-e tartva a lista, de az egyéni igények, érzések sohasem voltak fontosak.

Szóval döntöttem: felcserélem a szigorúságot a türelemre. A check-listet kicserélem érzékelés-kapcsolatra, az értékeket, meg minden mást pedig rábízok a Szűzanyára. Szeretném megismerni a gyermekeimet, és szeretném, ha ők is megismerhetnének. Szeretném, ha élő kapcsolatunk lehetne. A lista helyett igyekezni fogok azt figyelni, hogy kik is Ők, mire van szükségük tőlem és az Atyától. Ehhez a Szűzanya segítségét kérem, és remélem sikerül. Sok baráttal, élménnyel, beszélgetéssel követte ki az idáig vezető utat, és hálásan köszönöm az én csodás Feleségemnek, hogy türelemmel kísért ezen az úton, s hogy most már együtt járhatunk rajta. Végzőnek Kentenich atya gondolata: „A gyermek vendég a családban”, és természetesen: MHC!

Az ima és az áldozat ereje szeretteink életében

Visszaemlékezem unokatestvéremre, aki tíz évvel idősebb nálam. Akkor Németországban élt és nevelkedett, szülei révén többször járt Lourdesban, mély kapcsolatot ápolhatott a Szűzanyával.

Szép történet, ahogy a holland férje egy templomban reggeli misén látta meg Mónit, és első látásra eldöntötte, hogy ez a lány lesz a felesége. (Ezt csak később mesélte el Móninak, mert az unokatestvérem először nem vett róla tudomást, és hosszan elutasította őt.) Aztán Móni mégis megismerte és megszerette. Eljegyezték egymást.

A vőlegény tengerésztiszt volt, esküvő előtt még így dolgozott. Móni leendő férjéért aggódva egy féléven keresztül minden pénteken kenyéren és vízen böjtölt, hogy valóban össze tudjanak házasodni és a vőlegényének ne legyen a szolgálata alatt semmi baja.

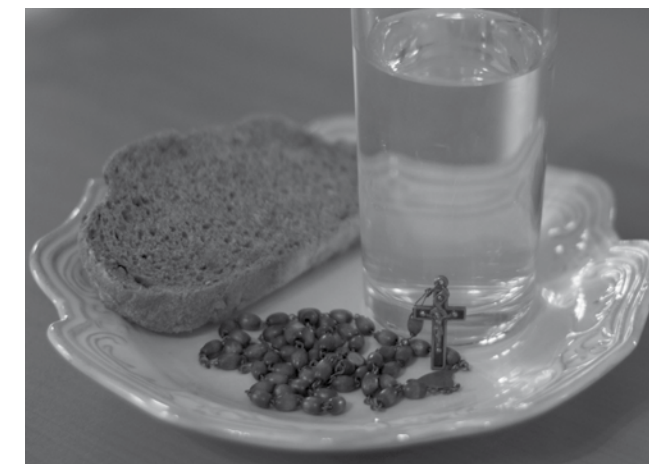
Azóta hat gyermekük született, és Hollandiában élnek. A gyerekeik nagy része már húszon éves.

A jegyességük alatt megérintett, hogy valaki a jövőre férjéért böjtöl, igen, ez az igazi szeretet. Már akkor is így gondoltam, bár saját magamról nem tudtam volna elképzelni, hogy megtegyem. Akkor én még hitben sokkal távolabb álltam Istentől.

Ma már én is úgy látom, hogy a jó szeretet ezzel kezdődik: gyermekeinket, férjünket, családjunkat akkor tudjuk jól szeretni, ha képesek vagyunk áldo-

zatokat hozni értük. Esetenként nagy áldozatokat. Legalább akkor, ha bajban vagyunk, de jó ezt előre begyakorolni. Misét mondatni értük, böjtölni, különösen akkor, ha egy gyermekünk vagy férjünk rossz útra téved, és rózsafüzért imádkozni.

Pár apróbb példa a mi életünkben. Beszélgettem egy anyukával három évvel ezelőtt. Ő mondta, hogy sok mindent nem tehetünk a gyermekeink házasságáért, házastársáért, de már most imádkozhatunk értük. Nagyon örültem ennek a gondolatnak, és azóta is gyakorlom. Gyakran tudok hétköznapi misére járni. Úrfelmutatáskor és az áldáskor mindig, ha a családomat oda teszem a paténára, a gyerekek jövőre házastársait is odahelyezem, azzal a kiegészítéssel, ha valamelyikük papi vagy szerzetesi hivatást kapna, akkor az a jövőre házastársának kegyelmeit saját

maga kapja meg. Ily módon duplán részesedjen kegyelmekben, mert duplán szüksége lesz rá.

Az egyik gyermekünknek tudatlan-ságból, illetve vallásos ismeretségi körben folytatott beszélgetés kapcsán megengedtük egy olyan ifjúsági regény olvasását, amit azóta már megbántunk. Nagyon sajnáltam, hogy nem néztünk jobban utána a könyvnek és nem tájékozódunk elég alaposan.

Úgy gondolom, hibát követtünk el, ezért elhatároztam, hogy ezért a gyermekért egy szentáldozás kilencedet végzek, ezzel engesztelek. Ezt a gyermekemmel is megbeszéltem, és megkértem, hogy legalább egyszer jöjjön el velem misére engesztelésül. Szép volt, hogy megértette a szándékomat, és bele is egyezett. Szerintem fontos, hogy a nevelés mellett ne hanyagoljuk el a konkrét imákat, áldozatokat, mert ezekre is nagy szükség van, ezek nélkül a legjobb nevelés is kudarcba fulladhat. Kérjük a Szűzanyát! Nem mindig tudom pontosan, mire van szüksége a gyermekemnek, de Te tudod. Kérlek, azt add meg neki! Nekem meg a türelmet, hogy kibírjam!

Nemrégiben egy református barát-nőmmel beszélgettem. Megkérdeztem, szerinte hogy lehetne a fiataloknak segí-

teni, hogy jó házasságuk legyen, hogy ki tudjanak tartani egymás mellett jóban, rosszban. Ő mesélte, hogy annak idején, még menyasszony korában egy napot keményen böjtölt és végig imádkozott a férjéért. És azt gondolja, hogy az ő házassága, bár nagyon sokszor nehézségeik vannak, ezért tud működni, mert akkor ő ezt megtette, és kérte Istent, hogy áldja meg a házasságukat.

Anyukámtól azt tanultam, egy jó feleség jó hátteret biztosít a férjének. Én elég határozott és erős akaratú ember vagyok, de ezt mindig igyekszem szem előtt tartani. Hálás vagyok azért, hogy ebben a nevelésben részesültem. Jó végzettségem van, de mégis úgy gondolom, hogy egy édesanya akkor teheti a legtöbb szolgálatot, ha a gyermekeivel van, jelen van az életükben, amíg lehetséges, és nyugodt hátteret biztosít a családnak. Nem „csak” imádkozom, hanem jelen vagyok az életükben. De minél jobban elmerülök az Istennel való kapcsolatban a Szűzanya édesanyjai közvetítésével, annál inkább felfedezem az ima és áldozathozatal fontosságát. Imával és áldozattal hegyeket mozdíthatunk meg. És ami emberi erővel elképzelhetetlen, Istenre bízva, Máriával járva, szeretetben elhor-dozható.

Íme az óra, melyen keresztül a Szűzanya üzen. (Az előző szám *Másodperce Hímezett Cikk-cakk* című írásából technikai probléma miatt kimaradt kép.)

Minden kegyelem

A mikor tizenkét éves gyerekünk jelezte, hogy ő már 7. osztálytól szeretne abba a bentlakásos iskolába járni, amit bátyjai csak 9. osztályban kezdtek el, zsigerből jött a nemleges válasz részünkről: szó sem lehet róla. Mindig is az volt a határozott véleményem, hogy 12 évesen túl korai egy gyereknek elhagynia a családi fészket, pláne egy olyan diákotthonba, amelyből csak havonta egyszer jöhetnek haza! De az is határozott véleményem, hogy a határozott vélemények kevés teret engednek az önvizsgálatnak, a rugalmasságnak.

Szembesültünk azzal, hogy ez a harmadik gyermekünk a testvéreitől egész eltérő módon érik. Nagyon korán és hirtelen lett kamasz belőle, sokkal nyitottabb az emberi kapcsolatokra, erősen jellemző rá, hogy igényeit jól meg tudja fogalmazni, és többször is éreztem, hogy kreativitásának, érdeklődésének a mi lakóhelyünkön nem tudunk elegendő teret biztosítani a kibontakozáshoz.

Ennek ellenére nem tudtam elképzelni, hogy jó lehet az, ha ilyen hamar elmegy itthonról. Nem tudott önállóan jól tanulni, iskolai dolgaira vigyázni, rengeteg dologra kellett figyelmeztetni, például, hogy itt a tél és vegyen meleg ruhát, illetve itt a tavasz és már ne hordjon annyi meleg ruhát. Édesapja jó pedagógiai érzékkel a gyakorlatias végéről fogta meg a dolgot,

és feltételekhez szabta a felvételizést. Azt mondta, ha kijavítja a jegyeit, nem lesz több gond a házi feladatok elmaradása miatt, és minden héten kitölt egy régi felvételi tesztet, akkor beszélhetünk róla.

S láss csodát, jó eszű, de szétszórtság és hanyagsága folytán sokszor rossz jegyeket hozó gyerekünk rend(szer)be szedte magát: ragyogó félévi bizonyítványa lett, rendszeresen nyomtatta és töltötte ki a matek és magyar felvételi feladatsorokat, látszott, hogy abszolút komolyan veszi a kihívást.

Én mindenféle érveket hoztam, mennyi előnye lenne, ha itt maradna: egyedül övé lehetne a szoba, amit a bátyjaival kell megosztania, hétvégenként ő választhatna filmet a családi mozikhoz, végre kicsit jobban az ő kedvteléséhez igazíthatnánk a családi programo-

kat, stb. Aztán leültünk, és listát írtunk két rubrikával, mi szól az iskola ellen és mellett.

Az volt – többek között – a jó ebben az időszakban, hogy tudtuk érzékelteni vele, hogy mennyire komolyan vesszük őt és igényeit, és hogy háttérbe tudjuk tartani a saját – főleg az én anyai – vágyainkat. Ez egészen más, mint amikor csecsemőkorban gyakorlatilag minden igényünk (alvás, evés, szabadidő...) háttérbe szorul, hiszen akkor ott van cserébe az, hogy túlradó módon élhetjük meg a szeretetünket, egészen a miénk lehet a gyerekünk. Ez viszont már felkészülés volt a nagy elengedésre, ami sokkal fájdalmasabb, mint a kisbabakori lemondások.

A mi szertelen, rendetlen, iskolában unatkozó, természetjáró, titokzatos fiunk nagyon jó felvételt írt, a szóbelin jó benyomást tett a tanároknak, és természetesen felvették. Mikor már sikerült megbarátkoznom a gondolattal, sőt, el is fogadtam, hogy ösztől tőle is meg kell válnunk, akkor jött az újabb csavar: ő kezdett elbizonytalanodni. Rövid időn belül azon kaptuk magunkat, hogy már mi soroljuk az érveket, miért lenne mégis jó azt az iskolát választani, s ettől nagyon furcsán éreztük magunkat. Ekkor aztán bekapcsoltuk végre komolyabban a háziszentélyünket is, betettük a korsóba is ezt a kérdést, és a kegyelmi tökélet is törekedtünk gyarapítani. S közben igyekeztünk figyelni őt, megtalálni, hogy mi okozta nála a változást. Úgy éreztük, hogy ő menne, de ennyi idősen túl nehéz egy ekkora döntés súlyát hordozni, különösen úgy, hogy a

régi osztályát, barátait is szereti, s azok is ragaszkodnak őhozzá. Megbeszéltük, hogy akkor a végső döntést mi fogjuk meghozni, de nem magunkban, hanem az égieket bevonva. Úgy döntöttünk, hogy elengedjük őt, de mivel bizonytalanságaink azért nem tűntek el teljesen, arra gondoltunk, hogy ebben a helyzetben élesben gyakorolhatjuk, mit jelent fiunkat Máriára bízni.

Az első félév után visszatekintve elmondhatjuk, hogy az új kezdés minden elképzelésünket felülmúlta. Mikor megjött a negyedévi értesítés, teljesen elképedtünk és jót nevettünk, hogy nem csak a vártnál jobb eredményt ért el, hanem még az általános iskolai jegyeit is jócskán túlszárnyalta ebben az erőnek számító iskolában. De ami ennél fontosabb: itt tud madarászni, szertornázni, heti kétszer moziba mennek, lelkesen vív, szívesen látogatja a péntek esti előadásokat, és telefonban például filozófiai értekezéssel traktál minket a hallottak alapján, végre nem unja a természetismereti órákat, hiszen szintre került, a fiútársaságot meg úgy éli meg, mintha egy hosszúra nyúlt schönstatti fiútáborban lenne.

Biztos lesznek nehezebb időszakok is ebben a hat évben, de nagyon jó érzés, hogy a kezdet ennyire hihetetlenül szépen alakul. S ennél is jobb a tudat, hogy bár sok mindent megtettünk annak érdekében, hogy okos döntést hozzunk, elsősorban nem azt éljük meg, hogy képesek voltunk jó döntést hozni, hanem az örömet, hogy az iskolaváltás során megtapasztalhattuk az erőfeszítéseink köré biztos hálóként szövődő kegyelmet.

A szeretet megtisztítása¹

Két egymást szerető ember a szeretet-játék bármely fokozatában egyetlen könnyen felismerhető és könnyen megtanulható játékszabályhoz tartja magát. Természetesen föltéve, hogy mindkét felet valódi igaz szeretet kapcsolja a másikhoz. Ez pedig **egymás állandó, kölcsönös keresése és megtalálása**. Egy látszólagos menekülés és elrejtőzés egymás elől, hogy annál bensőségesebben újra egymásra találjanak és többé el ne távolodjanak egymástól.

Soká tart, amíg a szeretetben való lelki egyesülés minden önző mellékörejt, minden makacsságot, görcsöt, bosszúságot eltávolít. Mindezek a hatalom-, birtoklás- és élvezetvágyó én hamis igényeiből származnak. Soká tart, amíg kialakul a boldog kettős egység, és újjongva így kiálthatunk: „*A szerelmesem enyém és én az övé!*” (Én 2,16) Már nem annyira a javait keresem, már nem magamat, hanem őt magát keresem.

Az ezzel kapcsolatos tisztulási folyamat nagyon fájdalmas lehet, de egyúttal mélyen boldoggá is tesz. A benne kibontakozó szeretet-játék sok feszültséget teremt, lélegzetelállító és átlelkesítő.

„*Mondd – panaszolja az Énekek Éneke menyasszonya –, mondd csak Te, akit szeret az én lelkem, merre legettetsz, hol pihensz délben, hogy ne kelljen társaid nyája mögött összevissza tévelyegnem.*” (Én 1,7)

„*Felkelek és bejárom a várost, az utcákban keresem Őt, akit szeret a lelkem. Keresem, de nem lelem. Rám ta-*

lálnak az örök, akik a várost őrzik... Alig hogy továbbmentem, végre megtaláltam őt, akit szeret az én lelkem. Megragadtam és nem akarom elengedni, amíg anyám házába nem vittem.” (Én 3,2 ff)

Alighogy ily módon egymásra találtak, ismét szétválak az útjuk. A vőlegény hirtelen újra elhagyja a menyasszonyt. A külső távolság ismét felébreszti a belső vágyat az együttlét, az egység után. A menyasszony sokáig mindenekelőtt azért keresi a vőlegényt, hogy gazdagodjon általa, hogy a birtoklás által tökéletesedjen. A feszült szerelmi játékban újra és újra az előtérbe állítja magát, érdekeit, kívánságait, ajándékait, szépségét, és finoman elrejtett önteltséggel s önzéssel hivatkozik rájuk. A kedvese e gyengeségeket megértő nyugalommal fogadja, és átmenetileg úgy tesz, mintha nem látná a bennük levő primitív én-központúságot. Engedi, hogy mindig újra és újra rátaláljon, hogy aztán rövid idő múlva újra visszahúzódjon. Egészen addig tart ez, amíg a lélek minden önzéstől megtisztítja szeretetét, és őt csak önmagáért keresi és szereti. Csak ekkor ér célhoz a gondos szeretetre nevelés.

Ki ne ismerne magára, Isten felé tartó útjára és Istennek közeledésére ebben a feszült kölcsönös szeretet-játékban? Kit ne nyugtatnának meg az Énekek Éneke képei, melyek az Isten- és az önszeretet közt folyó saját küzdelmünk ragyogó esélyeit mutatják? Mert az istenszeretet egyetlen, szívós és sokfelé szétágazódott ellenfele az önszeretet.

¹ Forrás: Kentenich Kis Egyetem szövegei 3.2.10.

A Pápara figyelünk

Az Új Élet Királynője

A negyvennapos készületi időben mi, keresztények arra kapunk meghívást, hogy Jézus nyomába lépünk, és Isten országának erejével megharcoljuk lelki harcunkat a gonosszal. Nem a magunk szavával, az sem ér. Isten szavával: annak van meg az ereje a sátán legyőzéséhez. Ehhez meghitt kapcsolatba kell kerülnünk a Szentírással: olvasni gyakran, elmélkedni, magunkba építeni. A Biblia Isten szavát foglalja magában, amely mindig időszerű és hatékony. Valaki azt mondta: mi történne, ha úgy bánnánk a Szentírással, ahogyan a mobiltelefonunkkal bánunk? Ha mindig magunknál tartanánk, vagy legalább egy kis evangéliumos könyvet, mi történne? Ha visszazaladnánk, ha otfelejtettük valahol? – Ha megfelekedel a telefonodról: „Ó, nincs nálam, vissza kell mennem érte!” – Ha többször is fellapoznánk a nap folyamán? Ha Istennek a Szentírásban található üzeneteit úgy olvasnánk, ahogy a telefon sms-eit, mi történne? Világos, hogy a párhuzam sántít, de érdemes elgondolkodni rajta. Ha ugyanis Isten szava mindíg szívünkben élne, semmilyen kísértés nem tudna eltávolítani

minket Istentől, és semmilyen akadály nem térítene le minket a jó útról; le tudnánk győzni a bennünk és körülöttünk működő rossz mindennapos csábításait; jobban tudnánk a Lélek szempontjából eredményes életet élni azáltal, hogy elfogadjuk és szeretjük testvéreinket, különösen a leggyengébbeket és a legnagyobb szükséglet szenvedőket, de az ellenségeinket is.

Szűz Mária, az Istennek való engedelmesség és az ő akaratában való feltétlen bizalom tökéletes ikonja támogasson minket negyvennapos utunkon, hogy tanulékonyan hallgassuk Isten szavát, és így szívünk valóban megtérjen.

forrás: Magyar Kurir

A jubileumi évben nagy lelkesedéssel töltött el minket a hír, hogy mozgalmunk a Szűzanya megkoronázására készül, és örömmel mondtunk igent a lehetőségre, hogy a Szűzanya koronáját otthonunkban is fogadjuk. Egy idő után az a vágy is megszületett bennünk, hogy mi mint család a saját háziszentélyünkben is megkoronázzuk a Szűzanyát, és Királynőnknek fogadjuk el Őt. Különösen foglalkoztatott minket az a gondolat, amit akkoriban olvastunk, hogy keressük az életünkben azokat a területeket, ahol nehézségeket, problémákat, hiányt élünk meg, és hívjuk meg a Szűzanyát, hogy Ő legyen ezen ügyeink Királynője, pótolja ki, javítsa meg, virágoztassa fel mindazt, ami nekünk nem megy.

2015 februárjában, háziszentélyünk szentelésének évfordulóján aztán egy kis liturgia keretében ünnepélyesen megkoronáztuk otthonunkban a Szűzanyát. Sok kegyelmet, ajándékot éltünk meg ezután, Háromszor Csodálatos Édesanyánk, Nevelőnőnk és Királynőnk jelenlétét nap mint nap megtapasztalhattuk. Az év végén részt vettünk a Hála napokon Óbudaváron, ahol egy kedves család beszámolójának hatására tovább gondoltuk, hogy mit is jelent számunkra a koronázás. Ahogy telik az idő, növe-

kednek a gyermekeink, változik az élethelyzetünk, mindig újabb és újabb területeken éljük meg, hogy milyen kicsik és gyengék vagyunk, és mennyire rászorulunk Királynőnk hathatós közbenjárására. Ezért miért is ne koronázhassunk meg Szűzanyánkat újra és újra? Így arra az elhatározásra jutottunk, hogy mostantól

a háziszentélyünk szentelésének évfordulóján minden évben szeretnénk újra megkoronázni Égi Édesanyánkat.

Januárban gyermekeinkkel elkezdtünk tudatosan készülni, közösen kerestük a Szűzanya „titulusát”, hogy minek a királynőjévé koronázzuk. Sok szép és tartalmas beszélgetés során arra jutottunk, hogy két területen szeretnénk az Ő közbenjárását kérni. Egyrészt egy új, nagyobb otthon vágya fogalmazódott meg a szívünkben, mert a mostani házunkat már kinőttük, ahogy sorban jöttek a gyerekek, így már egy ideje keresgáltuk azt a telket, ahol építkezni tudnánk. Másrészt régóta vágyakoztunk arra, hogy a Jó Isten egy új élettel ajándékozzon meg minket, a gyerekek is állandóan mondogatták, hogy szeretnének még kistestvért, de a vágyott kisbaba nem akart jönni. Ezért a Szűzanyát az Új Élet és az Új Otthon Királynőjévé koronáztuk.

Néhány héten belül rátaláltunk arra a telekre, ami ideálisnak bizonyult vágyainkhoz és terveinkhez, és amit végül meg is tudtunk vásárolni. Ami különösen szép ebben, hogy az utcát, ahol ez a telek található, Mária utcának hívják. Az új Élet is hamarosan kopogtatott, és tizenegy hónappal azután, hogy a Szűzanyát az Új Élet Ki-

rállynőjévé koronáztuk – egy nagyon boldog és szép várandósságot követően – megszületett családjunk legifjabb tagja. Kentenich atyával együtt mi is megtapasztalhattuk, hogy „a Szűzanya közbenjáró segítségét és anyai szívét egészen egyedülálló módon a rendelkezésünkre bocsátotta”. Szívünk ezért csordultig hálával van tele!

Miért jó a Szűzanyával kapcsolatba kerülni?

Öa kegyelemmel teljes ember. Az ő mentalitása, gondolkodásmódja hatással van ránk, ha kapcsolatban vagyunk vele. Részesülünk az ő hitéből, alázatából. Megtanít imádkozni, ha kérjük. Igazán, belső igent mondani Isten ránk vonatkozó tervére, akaratára. Megtanít olvasni a Gondviselő Isten jeleiből.

Isten szándéka szerint mi, emberek eszközök vagyunk egymásnak a Hozzá vezető úton. A Szűzanya Isten legjobb eszköze.

A SZŰZANYA KIRÁLYNŐ
A Szentháromság Isten koronázta meg őt a mennyben. Részesítette őt hatalmából és dicsőségéből. A mi emberi gesztusunk (megkoronázzuk őt) a hála és a szolgálatkészség kifejezése.

Mária Isten győzelmi jele. Ő a zászló-
ra tűzött cél. Ilyennek gondolta el Isten az embert a teremtéskor. Az ő életében teljes harmóniában van az emberi és az isteni tevékenység. Ő nem egy ájtatosság, hanem a hit és az élet egysége. Ő a kiteljesedett emberi méltóság, akiben Isten akarata teljesen érvényre jut.

Alázata miatt ő a legnagyobb szent az emberek között. Isten-képisége ragyog a koronában. Ő a Mennysországi ajtaja. Mi is ezt a küldetést kapjuk: legyünk útjelzők mások számára a mennyországba vezető úton.

Az Egyházban a II. századtól kezdve Máriát koronával ábrázolják, királynőként emlegetik. 1717-ben pl. Lengyelországban koronázták meg. Így idén hatalmas nemzeti ünnep van Lengyelország-

ban: 300 éves a chestohowa-i kegykép koronája. A magyar pálos rend csatlakozik ehhez az ünnephez „Légy Mária élő koronája” címmel. (Érdeemes megnézni a pálos.hu honlapot!)

A schönstatti lelkiségben is komoly hagyománya és jelentősége van a koronázásnak. Kentenich atya a II. világháború kitörésekor a nővérek egy csoportjával válaszként a politikai helyzetre teljesen a Szűzanya vezetésére bízta magát, és megkoronázták a Háromszor Csodálatos Anyát (ld. II. alapító okirat). Ezen az ünnepi alkalmon elmondott beszédében idézi Kentenich atya a magyar nemeseket, most nem Mária Teréziához, hanem a Szűzanyához intézve szavait: Életünket és vérünket a királynőnkért!

Később a dachau-i koncentrációs táborba kerülve 1944-ben Kentenich atya társaival együtt többször is megkoronázta a Szűzanyát mint a láger és az egész világ királynőjét. A legnagyobb szükségben a legnagyobb bizalommal fordult Máriához.

A Szűzanya megkoronázásával a háziszentélyünk az ő trónusává változik. A mi életünk is komoly méltóságot kap, ha ezt a gesztust megtesszük.

„Hercegek és hercegnők leszünk egy olyan korban, amikor mindenütt kéjsóvár rabszolgák szaladgálnak körülöttünk.” – mondta Kentenich atya. A koronát mi is megkapjuk azzal, hogy a Szűzanya az eszményünk, és tőle kapjuk a megbízatásainkat. Az ő szolgáló, engedelmes lovagjaivá szeretnénk válni.

Elsősorban a házastársamon keresztül tudom a Királynőmet szolgálni. A házastársam iránti tisztelet, figyelemesség, engedelmesség az, amit ő kíván.

Ebben a szolgálatban megkapjuk a lelki átalakulást, az otthonosságot és az apostoli gyümölcsözőséget ajándékát.

Mária megkoronázásával kifejezzük szolgálatkészségünket, amit a schönstatti lelkiségben biankó felhatalmazásnak is nevezünk. Teljes bizalommal szabad kezet adok a Szűzanyának a saját nevelésemre. Elfogadok a kezéből bármit, örömet és nehézséget, mert ő mindig az üdvösséghez akar segíteni.

A SZŰZANYA A LEGKOMOLYABB HARCOS
ELLENFELE A GONOSZNAK

„Hozz létre ott Paradicsomot magadnak,
a sárkányt pedig tömlöcben tartsad.
Napasszony, lépj elő világosan,
emelkedj fel a déli magasba.

Építs innen olyan világot,
amilyen tetszik az Atyának,
amilyenért az Üdvözítő imában
könyörgött buzgó fohászkodásokkal.

Mindig uralkodjon ott a szeretet,
igazság és igazságosság legyen,
egység, mely nem válik tömeggé,
nem vezet rabszolga-lelkülethez.”

*(Égfele imakönyv,
Tartsd a jogart, 134. o.)*

A Servus Mariae, Mária szolgálja az igazán szabad ember. Isten akaratában gyökerezik, semmi más tömeghatás nem térítheti el céljától.

A mi királynőnk az Élet Királynője, aki ismeri az élet örömteli és aggodalommal, fájdalommal, nélkülözéssel teli oldalát is. Forduljunk hozzá nagy bizalommal, és tegyük meg őt éltünk királynőjévé!

Bagdy Kati (dr. Szemerédi Katalin)

Elhangzott márc. 2-án dr. Szemerédi Katalin temetésén

Kedves Kati! Kedves Gyuri! Kedves gyászoló Hozzá tartozók! Tisztelt József atya! Tisztelt Barátok, Ismerősök, Munkatársak!

Kati rendkívüli ember volt, és egy különleges ember egyéniségét, életútját az átlag – olyan, mint én – nem tudja egészében átfogni. Ezért Kati, tartalmas életednek egy részletét szeretném itt felidézni, és mindenkivel megosztani. Azt a részét, amelyet Kati, Te fontosnak tartottál, amelyre férjed, Gyuri is erre kért fel, és amelyet feleségemmel együtt is megéltünk, beszélhetünk róla, ma már mint tanúk.

Kati már házasságuk korai szakaszában felfedezte azt, hogy nemcsak a tudományban, a szakmában kell elmélyedni, frissíteni, hanem a házasságban is, az önevelésben is, a családi életben is.

Kati és Gyuri rátaláltak és elindultak azon az úton, amely a házasságépítésben izgalmas irányfényeket mutatott. Idézek néhányat ezek közül:

„A sikeres házasság nem szerencse dolga, hanem kitartó munka eredménye; a társunk elfogadásának folyamatát tanulni lehet; az a házaspár a legnagyobb, akik egymással rendszeresen beszélgetnek; a bocsánatkérés, megbocsátás kultúráját ki lehet alakítani; a kéneveztetés felnőtt korra küzdésképtelenné teszi gyermekeinket...”

Ezen az úton Kati nem csak Gyurira és önmagára gondolt: igyekezett megismerni, módszeresen kutatni a házasságépítő út létrehozójának, Kentenich József atyának az életét, írásait. Sőt, amit házasságukban elértek, ismeretben feltártak, több éven át tovább is adták. Házaspároknak előadásokat tartottak, évek alatt több száznak. Jelenleg is évente 5-10 házaspárnak adták/adják tovább a házasságépítés csodálatos adottságait. Ezért nagyon sokan tekintik Katit és Gyurit szellemi szülőiknek. Sokak nevében köszönet érte!

Kedves Kati! Köszönjük, hogy Te a nehézségek idején is mindig derűlátó és gyakorlatias támasza voltál közösségünknek!

Számos elfoglaltságotok ellenére készségesen szolgáltátok (férjeddal, Gyurival) a házaspárokat előadásaitokkal. Bátorítva és távlatokat adva számukra,

hogyan lehet a házastársak különbözőségeit az egységük javára fordítani.

Minden feladatot nagyon komolyan vettél, és így profi módon valósítottad meg.

Jézus édesanyját, Szűz Máriát a humán erőforrás tanítómesterének tekintetted, és ezzel a legjobb tanítványból a legjobb tanító lettél.

Amikor egyszer együtt voltunk karácsony és újév között azon az előadóképzőn, amin csak három házaspár vett részt, ennek is mindjárt a pozitív oldalát láttad meg, és örültél ennek, ellentétben másokkal, akik bosszankodtak azon, hogy ezért áldozták fel a drága idejüket.

Emlékszünk arra, hogy a szálláshelyetekre szánt fekvőhely még az udvaron állt – kissé behavazva – de Ti Gyurival nevetve lesöpörtétek és kalandszerető módon a szobát lakhatóvá tettétek!

Rendszeresen otthont adtál a kisebb közösségnek a közös ünneplésekre. Ilyen alkalmakkor a korcsolyázásból megérkező vizes gyerekcsapatnak egy-kettőre száraz ruhával szolgáltál.

A betegséggel való hosszú küzdelemben is példát adtál nekünk, a hitre, türelemre, optimizmusra, a töretlen szeretetre.

Nyitottság, lényeglátás, optimizmus, nagylelkűség, profizmus jellemzi gazdag személyiségedet, mellyel támasza voltál közösségünknek, de hitünk szerint a jelenben és a jövőben is számítunk Rád!

Néhány napja Gyuritól kaptam a megerősítést, hogy a házasságépítés milyen eleven érték volt számodra: amikor már nem tudtál beszélni, Gyuri felidézett Neked sok élményt az életedből, az életekből, közte azt is, amikor Tilmann

atya hozzátok fordulva kedvesen, humorosan, de mélységre törekvően kérdezte: „Barátaim, szeretik még egymást?” És Te, kilépve a szenvedés, a halál szorításából – Gyurira nézve – elmosolyodtál!

Arra kérünk, Kati, hogy derűs, bölcs egyéniségeddel, jó stratégaként az Isten országában, a mennyországban szerveződő schönstatti családcsoportban szoríts helyet Gyurinak, kedves hozzátartozóidnak és nekünk, valamennyi jelenlévőknek!

Köszönjük, hogy ismerhettünk! Hála Érted!

Bagdy Gyuri és Kati a magyar schönstatti családmozgalom alapító nemzedékének tagjai. Ha Katira gondolunk, kettőjüket mindig együtt látjuk. Emlékezésül néhány életképet szeretnénk felvillantani a velük való találkozásokból.

A kilencvenes évek elején történt, amikor Tilmann atya karácsony és szilveszter között tartotta a jelmondatkibontó napokat. A körülmények Óbudaváron a maihoz nem voltak hasonlíthatók. Róbert és Rita nyilván mindent megtett, hogy megfelelő állapotok fogadják a családokat, de nem jutottak a végére. Mi három gyerekkel az öreg MHC ház első szobájában kaptunk helyet, a fűtést egy hagyományos vaskályha szolgáltatta. Kati és Gyuri gyerekek nélkül jöttek, ők a hátsó szobát kapták, és az esti érkezésünkkor az ágyaik a matraccal még kinn voltak az udvaron a szállingózó hóesésben. A kályhájuk egy fűrészpóros kályha volt, melyben fűteni külön tudomány, valamint nagy gyakorlatot is igényel, hát nem is sikerült nekik. A füstölgő berendezést végül is kivitték az udvarra. Sáp-

kában, kabátban felöltözve, hálósákban aludtak, de a derű nem hagyta el őket. Kentenich atya szavaival „lágerképesek” voltak.

Néhány évvel később a családnapos hét közepén a reggeli szentmisére készülünk, vártuk Tilmann atyát. Ekkor jött Kati, megállt az ajtóban, és bejelentette, hogy Gyurinak kezdődő retina leválása van, haladéktalanul kórházba kell kerülnie. Gyuri és a csomagok már az autóban voltak. Röviden, tárgyilagosan és határozottan mondta el a tüneteket és veszélyeket, felsorolva a teendőket és kétségbeesés legapróbb jele nélkül. Ezek a tulajdonságai tették a hivatásában is jó vezetővé.

Alapító tagjai voltak a Családok a Csaláért Egyesületnek. Jól emlékszünk a 2011 tavaszán tartott egyesületi közgyűlésre, ahogy vidáman, kipirult arccal beléptek az irodába. Elújságták, hogy már délelőtt megérkeztek Óbudavárra, végigjárták a Házaspárok útját, menet közben piknikeztek, kihasználva az alkalmat a közgyűlés előtt. Lelkesen mesélték, hogy milyen szép napjuk volt. Tilmann atya visszatérő kérdése jut eszünkbe: „*Szeretik még egymást?*” Bizonnyára mindig igen volt a válasz, de az ember ha rájuk nézett, ez látszott is.

Ha Katira gondolunk, egy csillogó szemű fiatalasszonyt látunk, aki mindig mosolyog, és finom érdeklődéssel fordul az emberek felé. Köszönjük, hogy ismerhettük.

Katit könnyű volt szeretni, de nagyon nehéz írni róla! Amikor találkoztunk, őszintén örült, azért kérdezett, mert érdekelt a válaszom, meghallgatott, ha visszakérdeztem, őszintén válaszolt. Nyugodt volt, derűs, és bízott a Jóistenben!

Tartottunk együtt családnapokat. Egyszer eljöttek hozzánk, hogy megbeszéljük az előadások témáját. A gyerekeink egy idő után türelmetlenek lettek, azt szerették volna, hogy végre velük foglalkozunk, és akkor Kati levette az óráját, odaadta valamelyik fiúnak, és kérte, hogy figyelje a mutatót: „ha erre a pontra ér, szólj”, akkor be fogjuk fejezni a beszélgetést. Ezzel nyertünk egy békés negyedórát.

Egy másik alkalommal a budakalászi templomkertben találkoztunk, és beszélgettünk a szentmise után. Gyuri később csatlakozott hozzánk, elmondta, hogy a plébános atyának segített megoldani egy problémát. Kati őszinte örömmel és lelkesedéssel dicsérte meg a férjét ezért. Belém ivódott ez a jelenet: „nagynak látom a társamat, és meg is mondom neki”!

Talán ez volt az egyik karizmája: nagynak látta az embereket, akikkel kapcsolatba került, bízott bennük, és ezt tudtukra is adta.

Kati szempontjai értekezletre

Jól esik felidézni Kati csinos megjelenését, finoman határozott megnyilvánulásait. Az emlékek közül egy emlék, ami később fontos segítőttemé, mankómmá vált, feltűnően tolakszik előtérbe. Talán egy jelmondatkibontó lehetett... a témára már rég nem emlékszem, csak a három megfontolandó pontra, amit Kati elmondott nekünk, amelyeket ő szokott alkalmazni értekezleteken való megszólalás, ill. meg nem szólalás eldöntésére: a mondandó igaz-e, fontos-e, halaszthatatlan-e. Azóta, ha ülök egy értekezleten, és elbizonytalanodom, nem tudom eldön-

teni, hogy felszólaljak-e, elmondjam-e, amit gondolok, akkor végigveszem Kati pontjait. Igaz-e, amit mondani akarok? Valóban úgy gondolom-e, vagy valami más – valami mögöttes szándék – miatt akarok kardoskodni? Valóban az élet és nem csak valami hamis elképzelés áll mondandóm mögött? Fontos-e és halaszthatatlan-e annyira, hogy amikor sokan csak az értekezlet végét várják, még

én is elmondjam a véleményem, esetleg előálljak valamivel, ami biztosan újabb megjegyzéseket, talán hosszú beszélgető köröket von maga után? Kati segítségével így el tudom dönteni, hogy jobb hallgatni vagy inkább fel kell vállalni a véleményemet.

Köszönjük a koszorúmegváltásként az Egyesület számára nyújtott támogatást!

Életünk tánca

A Házasság Hetéhez kapcsolódóan már harmadszor szerveztünk programokat a budaörsi pároknak a Szerelmi 7próba keretében, amely hét kapcsolatépítő/szépítő feladatot tartalmaz. Ezek egyike idén egy kapcsolaterősítő tangó volt. Csak néztem a párokat, akik nem a klasszikus lépéseket gyakorolták elsősorban, hanem inkább az egymásra figyelés művészetét. Már a látvány is mélyen hatott rám, de később kettesben mi magunk is kipróbáltuk férjemmel, nem is egyszer. A gondolatok kavarohtak bennem, és sok párhuzamot véltem felfedezni a tangó és a házasság között:

A házasság egy tánc, amelyet az évek folyamán tökéletesítünk. És most nem a kacsatánca, és a techno zenére történő rángatózásra gondolok, hanem amikor lassú zenére vagy a tangóra összekapaszkodik egy pár.

Egymással szemben állunk, mielőtt elkezdjük a táncot. Bár szinte biztosan tudjuk a választ, mégis megkérdőzzük:

szabad egy táncra? Tiszteeljük egymás személyiségét, szabad akaratát akkor is, ha már összetartozunk. Ha a válasz igen, akkor kapaszkodunk egymásba.

Hasonló történik a házasságkötéskor is. Mindketten igent mondunk egymásra, és ezzel megkezdődik életünk közös tánca, a teljes egymásra hagyatkozás, összeforrás egy életre.

A kérdés maga is felér egy vallomással. A válasz egy elhatározás, igen, veled akarom végigtáncolni az életem táncát.

Ahogy most a táncban, az esküvőn is összekapaszkodunk. A TE és az ÉN MI-vé válik. Ezentúl egyek leszünk egy életre. Bármilyen ezután teszünk, az a MI terveink, a MI problémánk, a MI ügyünk.

Az, hogy együtt táncolunk, nem jelenti azt, hogy azonnal megtaláljuk az összhangot. Időbe kerül, míg megtanuljuk a házasság lépéseit, míg harmóniába kerülünk a társunkkal. A nagy táncosok is csetlettek-botlottak kezdetben, de

újra és újra elkezdtek, gyakorolták. Mi sem adjuk fel, tudjuk, sok idő, míg megtanulunk együtt forogni, együtt emelkedni és süllyedni a táncban, míg ki merjük próbálni a komolyabb figurákat.

Vannak figurák, amelyekre én biztosan nem mernék vállalkozni, és vannak olyanok, amelyek társam számára idegenek. A házasságunkban is más és más a kockázattűrő képességünk, a vállalkozó kedvünk, a prioritásaink. Hogy harmóniában tudjunk az életünk közös zenéjére rezdülni, mindkettőnknek egymásra kell figyelnie, elfogadni a másik korlátait, és egymáshoz kell hangolnia a lépéseit, hogy folyamatosan tudjunk haladni, és mozogni a közös zene ritmusára.

Tánc közben az idő lelassul, eleinte számoljuk az ütemeket, aztán már nincs erre szükség, magával ragad a ritmus, kialakul a flow állapota, amikor szinte szárnyalunk. Hasonlót éltünk meg akkor, amikor egymásba szerettünk, elfeledkeztünk magunkról, megszűnt tér és idő, és azt kívántuk, bárcsak soha ne érne véget. Csak ő volt és én, és éreztük, Isten ránk mosolyog. Az életben is szeretnénk sokszor ebbe az állapotba kerül-

ni. Azt tapasztaljuk, hogy a derült égből ritkán pottyan ránk „csak úgy magától” egy ilyen állapot, tudatosan tennünk kell érte, hogy olyan alkalmakat szervezzünk, amikor elfeledkeztünk a kötelességekről, feladatokról, és feloldódhatunk a jelen pillanatban.

Gyakran egymás lábára taposunk. Kezdetben nem törődünk vele, neveztünk rajta, aztán talán egyre dühösebbek leszünk, hogy lehet társunk ilyen ügyetlen. Egyetlen ember sem tökéletes, én sem, és ha csak a hiányosságokra fókuszálok, megkeseredem, és nem tudom élvezni a közös táncunkat, és sajnos nem tudunk fejlődni sem. Ezért irgalmas vagyok hozzád, megbocsátok neked, ha rosszul lépsz az életben, ha véletlenül a lábamra lépsz, ha nem tudsz azonnal egy ritmusra hangolódni velem.

Van, hogy szorosan tartjuk egymást, olyan közelséget élünk meg, hogy szinte egyggyé válik a testünk. Majd egymás kezét tartva hátralepünk mindketten, úgy mozgunk, hogy bár látjuk egymást, de más lépéseket követünk, eltávolodva forgunk. Az is lehet, hogy távolabb lépünk a társunk, elengedjük egymás kezét, de magányosan táncolva is tudjuk, hogy visszatér. Kibírjuk az elengedést. Kibírjuk, hogy egy ideig nem ölel. De a közös zenénket mégis hallja, s ha eljön az ideje, visszatér, és együtt forgunk tovább.

Valakinek vezetnie kell, és valakinek le kell követni a mozgást. Ha ketten egyszerre vezetünk, abból rángatás lesz, senki nem érzi jól magát, nem tudunk jól haladni. A valódi táncban általában a férfi vezet, a házasság táncában ma már felváltva vezet a férfi és a nő. Vezetni nem könnyű. Tudni kell, honnan ho-

va akarunk eljutni. Gyengéd jelzéseket adunk, enyhe nyomás a háton, melyik irányba haladjunk, finom kézszorítás, most forgás következik.

A táncban, ahogy a házasságban is, az a jó, ha a férfi férfias lehet, aki erős, magabiztos, akire támaszkodni lehet, akinek van tartása. A nő pedig igazán megélheti nőiességét, hogy bár ő is képes vezetni, a férfi biztonságban tartja őt, felemeli, királynőként kezeli, aki megtartja, ha kibillen az egyensúlyából.

Az igazi tánc szenvedélyes, attól igazán forró, hogy a partnerek tudják uralni, késleltetni a vágyaikat, és a beteljesedést egymástól várják. Figyelnek minden apró rezdülésre, egymás testbeszédére.

Lehetünk akár profi táncosok is, de ha csak a megszokott rutint követjük, unalmassá válik minden. Szükségünk van új

figurákra, új kihívásokra, új élményekre. Ilyenkor új fényben látjuk egymást. Sok hűtlenség mögött az az alapélmény áll, hogy a csábító fél „úgy nézett, figyelt rám, ahogyan a társam már rég nem”.

Élvezzük a táncot! Elsősorban mi ketten táncoljuk. A házasság nem csak a gyerekek felnevelését jelenti. A gyerekeink belépnek közös életünkbe, és akkor érzik biztonságban, boldogságban, védettségben magukat, ha mi szeretjük egymást. Ha olyan dolgokat is teszünk, amelyek a kapcsolatunkat erősítik, amelyek jót tesznek mindkettőnknek, ha nem engedjük kikopni a szenvedélyt, ha élvezni tudjuk egymás társaságát.

Minden nap mondjunk igent a másikra. A gyerekeink hálásak lesznek, hogy megmutatjuk nekik, hogyan kell méltóságteljesen táncolni a házasság táncát.

Ragadd meg a partnered, tartsd szorosan, és soha ne add fel!

Kütyü vagy nem kütyü – ez itt a kérdés...

Tessék, már az sem igaz, amit kérdezek – hiszen a valódi kérdés nem is az: engedjük-e gyermekeinknek a gépezést, vagy tiltjuk. Ha tetszik, ha nem, a kütyük életük s életünk részét képezik, és ha elvetnénk őket, életelenesek lennénk, nem pedig az élet szakértői, ahogyan Kentenich atyánk újra s újra figyelmeztet rá¹. Tehát nem főleg a *mit* a kérdés, hanem a *hogyan*. Sok szülő vagy teljesen kontroll és segítség nélkül

ráhagyja a gyerekekre, hadd gépezzenek szabadon, vagy tiltja a gépezést: a fiatalok pedig a tiltást megvetik, „öskövület” szüleiket szégyellik, s előbb-utóbb kijátsszák. Egyik sem tűnik jó megoldásnak!

Ráadásul az az érdekes és újszerű helyzet állt elő, hogy fiataljaink e területen általában sokkal járatosabbak, hozzáértőbbek nálunk, és nekünk így kell(ene) őket vezetnünk...

¹ „Az élet szakértőivé kell lennünk!”

Mit is illetünk a „kütyü” összefoglaló névvel? Nehéz kimerítő listát adni a szerentyűkről, hardverekről és szoftverekről – meg sem próbálom hát. Csak nagyon vázlatosan: ide sorolható a tévézés (ez előre kiválasztott filmek számítógépen való nézését és az távirányítóval való „lövöldözést” egyaránt jelenti), számítógép (internethasználat), laptop, tablet, okostelefon, számítógépes játékok, virtuális közösségi terek, virtuális játékok használata stb. (A „stb.” tán a leghosszabb tétel.)

A kütyük áradata villámgyorsan előtötte életünket – sokrétűen használjuk őket, mindenütt jelenvalók. Az elméleti háttérben sincs hiány, sőt egyre több kutatás születik a kütyük hatásairól, veszélyeiről. Akár divatosnak is mondhatjuk a témát, bár még találób az „égetően időszerű” kifejezés. E cikk írásakor rengeteg érdekes és jó anyagot találtam a neten pár perc alatt: agykutatók, viselkedépszichológusok, társadalomkutatók találó és elgondolkodtató írásait²; némelyiknél az volt az érzésem, hogy maga Kentenich atya is élvezné! Ami hiányos, az a tudatos rátekintés. A gyakorlat és az elmélet közelítése az, ami még nagyon kevésbé kidolgozott, és több tudatosságot igényel. Schönstattban újra meg újra fölbukkan a téma, legutóbb Tilmann atya üzenetét olvashattuk a hírlevélben az önzés és a számítógépezés összefüggéseiről³, vagy az ideai családnapi füzet-

ben⁴ is előkerül pedagógiai szempontú, jól használható feldolgozása.

Közhely, hogy az oktatás milyen kevéssé idomul a gyerekek valós állapotához és igényeihez, sokszor nem számíthatunk az iskola segítségére, sőt inkább még annak rossz hatásait is ellensúlyoznunk kell, ezért a családban megkétszerezett energiát igényel a küzdelem.

Már ha marad egyáltalán energiánk valamire is a sok kütyűzéstől... Itt fokozottan igaz a Kentenich-pedagógia alaptétele, miszerint csak a nevelt nevelő tud másokra hatni. Tehát önmagunkat neveljük arra, hogy szabad emberként mi használjuk a gépeinket – és ne azok minket. Ha magunknak sikerül ebbe az irányba haladnunk, akkor van esélyünk arra, hogy a gyerekeinknek is sikerüljön. A pusztá prédikáció itt aztán tényleg hatástalan.

Melyek is a virtuális világ legnagyobb veszélyei? Álközösségek az elmagányosodással párhuzamosan, annak a hamis érzése, hogy mindenki más boldogabb és sikeresebb életet él nálunk, figyelemzavar és hiperaktivitás, hozzászokás ahhoz, hogy ne dolgozzuk fel a ránk zúdított információkat, és elfelejtsük föltenni a miérteket – csak pár címszó az írásokból, amit neurobiológusok, viselkedés-kutatók, társadalomszociológusok tettek közzé.

A kutatások által megalapozott ijesztő tényeket olvasva kedvem lett volna visz-

szavinni a szent a bányába (Kentenich atya szavait kölcsönvéve), vagyis nosztalgia fogott el a kütyü-mentes „rég szép idők” iránt. De ahogy rá tudtam pillantani saját helyzetemre egy picit, ahogy épp írom ezt a cikket, ki is nevettem magamat! Elfoglalt édesanyaként mikor is könyvtárazhattam volna, hogy hozzájussak ezekhez az anyagokhoz? Hány-szor is kellene újragépelnem írásomat szövegszerkesztő program nélkül? Hogyan és mikor is vinném el a kész szöveget a szerkesztőségbe e-mail nélkül? (S mit szólna a szerkesztő...)

És már tudtam is: a *tudatosítás* és a *hála* lesz az első két eszköz abban a küzdelemben, amit a kütyük világának megkereszteléséért folytatunk! Nem árt egyszer listába szednünk magunkban, mi mindenhez segítenek hozzá minket a kütyüink! Mi, az „átmeneti kor” generációja, akik még emlékszünk, milyen (szép és nehéz) is volt a kütyümentes élet, tudatosan átélhetjük az örömet, amit Isten ezen ajándékai által kapunk.

Éppen így érdemes persze a hátrányait, káros hatásait, veszélyeiket listáznunk magunknak, már csak azért is, hogy ha nekünk szegezi a kérdést valaki (mondjuk a saját gyerekünktől), hogy „miért is ne gépezzek?”, akkor ne csak azt tudjuk válaszolni, hogy „azért mert csak!”...

Persze feltétlenül szükségünk van egy kis fejlődés-lélektani ismeretre: mekkora is az a gyerek vagy fiatal, akinek a kütyü-viszonyait terelgetjük. Egy hasonlatot alkalmazva, a géphasználat olyan, mint a közlekedés: sok helyre gyorsan eljuthatunk, de igen bonyolult és roppant veszélyeket is rejt. A közlekedési eszközöket nem tiltjuk a gyerekeinknek – ehelyett fölvertezzük őket, megtanítjuk a biztonságos és fokozatosan mind önállóbb használatukra, előnyeik élvezetére segítjük őket.

Persze ahogy kisiskolás koráig nem közlekedhet önállóan, éppúgy nem is gépezhet. A kisgyerekek fejlődésére a számítógépezésnek (és általában a kész képeknek, különösen a mozgó képeknek) szinte csakis káros hatásai vannak: blokkolja az életfontosságú fantázia kialakulását és hatékony használatát. Mivel magányos tevékenység, a társas kapcsolatokra való alkalmasságot és fogékonyságot nem fejleszti ki. Ha sok virtuális és kevesebb valódi tapasztalatban, kalandban van része, a testtudat nem kielégítően alakul ki (a pedagógusok szerint ezért is hiányzik egyre több gyereknek egyre több rész-képessége). Ezért a kisgyerek jó, ha egyáltalán nem kütyüzik, vagy legalábbis minél kevesebbet. De itt is igaz az, hogy mérlegeljük a helyzetet, és ezt az ideált egy nagyobb jó érdekében néha esetleg föladjuk. Ha egy nagy családi közös filmnézés és beszélgetés a program, ám nézzen tévét ő is, ha a szülők hullafáradtak vagy szükségük van egy kis nyúzásmentes közös időre, hát leültethetjük egyszer-egyszer a „villanypásztor” elé a gyerekeket.

² <http://www.kontrollblog.com/2014/01/mi-zajlik-gyerekek-agyaban-ha-teveznek.html> interjú Gerald Hüther agykutatóval <https://pcworld.hu/kozosseg/az-internet-tarsadalmi-hatasai-online-nemzedek-153352.htm>

³ Tilmann atya válaszol, 2017. március 5.

⁴ Irgalmas tekintetű újárszületek, Családnapi 2016, 33–38. o.

Aztán ahogy a kisiskolásnak eleinte elengedjük a kezét, majd rövid távot átszállás nélkül már egyedül is megtehet, lassacskán egyre többet kütyüzhetsz is. A kütyüzés növekvő ideje – amely általában persze kevesebb lesz, mint amennyit szeretne – együtt jár a veszélyek és buktatók szaporodásával. Lehet, hogy egy fiú az iskola után azért kezd rögtön gépezni, mert frusztrált, nem érzi saját hatékonyságát, nem sikeres, és egy netes játék erre kínálhat pótszert, itt ő lehet a „király.” Vagy egy lány talán azért kapcsolódik föl rögtön a közösségi oldalra azokkal az osztálytársaival, akikkel egész délelőtt együtt volt, és nézi meg tízpercenként a telefonját, mert fél, hogy „aki kimarad, lemarad” – egyébként egy fölmérés szerint valójában a fiatalok 36 százaléka teszi ezt. Függőség alakulhat ki, amely ijesztő méreteket ölthet szelvényében-hosszában, erről számos elrettentő példát tudna hozni bármelyik schönstatti felnőtt. Orvossággént a jól bevált receptet alkalmazhatjuk: a megfigyelést, az eleven érzékeléskapcsolatot. Beszélgetünk, megfigyeljük, visszakerdezzük. Miért akar gépezni? Csak szórakozásból? Vagy frusztrált, rossz élménye, kudarc volt? Vagy már függővé vált? Vagy unatkozik? Vagy fél, hogy kiközösítik, hogy nem tud másnap hozzászólni a beszélgetésekhez? Ha lehet, az indítékot, az okot kell orvosolnunk. Persze mindezeket nem direkt kérdésekkel, és nem rögtön fogjuk meg tudni, sőt nem is biztos, hogy

...a tudatosítás és a hála lesz az első két eszköz abban a küzdelemben, amit a kütyük világának megkereszteléséért folytatunk.

kinyomozhatók és kinyomozandók. De milyen szép, ha valamiben, akár csak egy apróságban is én tudok segíteni, és nem egy kütyü!

A kütyük nagy időzabálók, és amíg kialakul e téren is az önfegyelem, elengedhetetlen időkorlátot szabni. Ez akkor igazán hatékony, ha valamilyen egyéb értelmes tevékenységhez kötött (pl. annyi percet játszhat a gépen, ahányat előtte foglalkozott a testvérével, vagy ha sportolt, vagy dolgozott a kertben a szabad levegőn), vagy pedig érdemes közösen meghatározott időtartamot szabni, nem csak kihirdetni hatalmi szóval.

Ajánlatos, ha érettségtől függően 14-16 éves kor alatt a gyerek nem rendelkezik saját géppel, a meglévőt pedig jól látható, közösen használt térbe helyezzük, semmiképp sem eldugott sarokba, vagy a gyerekszobába. Sok technikai segítség is létezik ma már arra, hogy a gyerme-

keink által használt net-tartalmakat szűrjük vagy ellenőrizzük, talán érdemes ezekben is tájékozottnak lennünk. Létezik program, amely lekorlátozza a géphasználat idejét, rögzíti, hogy gyermekünk milyen tevékenységeket folytatott a gépen, milyen programokat hasz-

nált, mely internetes oldalakat látogatta.

Azoknak a serdülő gyerekeknek és fiataloknak a kütyüzésébe még nehezebb beleavatkozni, besegíteni/beleártani magunkat, akiknek már van saját gépük, akik kettesben maradhatnak velük... Ekkorra már érdemes kialakítanunk a

kereteket. De a nagy aduász mindig bevetethető: az elmagányosodás ellen a legjobb szer egy élő közösség. Talán ezért (is) pártoljuk annyira a fiatalok Schönstatt-mozgalmát?

Amint már oly sokszor megállapítottuk, a példa hatásos igazán (persze a másik ütős fegyver után, ami mindent legyőz: az ima). Gondoljunk arra, ahogyan Gertrúd-Mária nővér jegyzetel: bámulatos és követésre csábító! Jár a keze a laptopján, minden véleményünkre, életpéldánkra emlékszik, és rögtön beépíti szavaiba, mégis ott a szeme a beszélőn, teljes a figyelme. Megtette a gyakran hiányzó lépést, megtanult vakon gépelni! Ilyen apróságokból áll össze a mindennapi életszentségünk.

Sok-sok apró trükk áll rendelkezésünkre, és igazán gyönyörűsége kidolgozni egy saját, eredeti trükköt. Egy kisiskolásoknak szóló, vicces kis regény hozta meg az étvágyamat erre, Igaz Dóra: *Nyár, nagy, net* című könyvecskéje. Ebben egy szívben gazdag nagymama cseles utakat talál ahhoz, hogy netfüggő unokáját visszavezesse a valódi világ dolgainak élvezetéhez. Kedvem nyílt folytatni azt, hogy vonzó alternatívát kínáljak a kütyük ellenében, és ne csak izomból tiltsam őket.

Minden tevékenységnek elképzelhető a rossz és kevésbé rossz változata. A rossz változatban a gyerek virtuális játékot játszik, (agresszívet, pornográf tartalmakkal vagy más módon félelemkeltőt) vagy egy hajszálnyit kevésbé árthatmasan „csak” szörfözget a neten, és futnak az órák. Egy fokkal jobb ennél is, ha kettesben játszik egy társával például virtuális sakkot. De még jobb, ha online

beszélnek meg röviden, hol és mikor találkoznak! Valójában csak azok az online kapcsolatok működhetnek jól, amelyek egyszerre léteznek az offline világban is.

Nem túl jó idegen képeket, fényképeket bámulni céltalanul. De az már jobb, ha a számítógépünk képernyővédőjén bejövő random fényképek közös emlékeink fölidézésére készítetnek s beszélgetésre indítanak! S még ennél is jobb, ha a nagyinak kinyomtatjuk a közös fényképeket, hiszen egy csomó nagy bánata, hogy nincs a kezében papírkép, amivel eldicsekedhetne a barátnőinek... Vagy talán az unokák meg is taníthatnák a nagyit (édesanyát?) a net alapjaira!

Végül pedig elmondom, mi volt számomra a legnagyobb ajándéka ennek a cikknek. Amikor meginterjúvoltam a családomat a témával kapcsolatban, hosszú idő óta először sikerült súrlódásmentesen beszélgetnem egyik viharosan serdülő gyermekemmel. Ez a téma igazán érdekelte őt, kompetens volt benne, és engem is nagyon érdekelt az elsőkézből jövő véleménye! Csak még azt nem döntöttem el, mi jobb: egy cédulát csempészni holnap az uzsonnájába „jó fej vagy” vagy írni neki egy sms-t?

Ne féljete

Tízévesen még a húszonéveseket is öregnek tartottam. Húsz körül pedig szinte mindenkit, aki nem volt velem egykorú. Most pedig? Már csak a kilencvenéveseket.

Édesanyám ajándékba kérte néhány évvel nyugdíjba vonulása után **Jókai Anna: Ne féljete** című könyvét. Nagyon el akarta olvasni. Akkoriban már kezdtünk közelebb kerülni egymáshoz, ezért úgy gondoltam, már csak miatta is érdemes elolvasnom ezt a könyvet, miért is volt olyan fontos ezt megszerezni neki. Érdekes volt, és nagyon megérintett. Ezt a könyvet mindenkinek a kezébe adnám, akinek élnek a szülei, nagyszülei. Hogy jobban tudjuk őket szeretni. Hogy megértsük őket. Hogy elfogadjuk furcsaságaikat. Hogy bátrabban és gyakrabban közeledjünk hozzájuk, és hűségesebben tartsuk be nekik tett ígéreteinket. Hogy úgy ápoljuk velük a kapcsolatot, hogy kevésbé legyünk a terhükre. Hogy észrevegyük, amikor bátorító, jó szóra van szükségük, vagy egyszerűen csak arra, hogy mellettük legyünk. Hogy gyakrabban vegyük észre, amikor szükségük van a segítségünkre.

Jókai Anna regénye 20 éven át követi két pár életét, villanásnyi gondolatokban, képekben. A nyugdíjba vonulás megkönnyebbült derűjétől a végső búcsúig. A szereplőkkel együtt múltba nézhetünk, (át)értékelhetjük döntéseinket, és felkészülhetünk a ránk váró keresztútra is. 10 évvel ezelőtt még az volt fontos a regény után, hogy jobban figyeljek a kapcsola-

tok ápolására szüleimmel és elősegítsem az unokák kötődését nagyszüleikhez, de ma már egy kicsit (így nagybőjtben) az előttem álló életkeresztútra való készülés is fontossá vált e könyv kapcsán.

Néhány részlet a regényből: „Minden olyan gyorsan történt. Az is, hogy tizenhat éves lettem, az is, hogy ötven. Nemrég még anyuka a hátamat mosta és behajolt a kádba... Annyi mindent meg kellett volna tőle kérdeznem. Elfogadtam, *használtam* az ő szeretetét, de ismeretem-e őt?”

„Az ősszel szedett, télen át szárított magvakat a fel-feltámadó szélben, jobb kézzel átpergeti, a pelyva elszállong, a mag a tálkába visszahull... a legkisebb szél is elég, hogy szétválassza. Csak az ember dolgában tapad a jó és a rossz olyan makacsul össze, hogy Istennek a szíveket drótkéfével kell megtisztítania.”

„Magot nevelni a hervadásban csak a növénynek egyszerű. Nekünk nagyon nehéz! A fiatal lehet szétszórt és a maga szintjén mégis eredményes – az öregnek azonban szüntelenül összpontosítania kell. Az öregség nem nyugalom, hanem megfeszített akarat... *Ahova* nem rajtunk áll. *A miért* az Isten titka. *A hogyan* a mi szabadságunk.”

Nem könnyű, mégis lebilincselően érdekes olvasmány Jókai Anna „Ne féljete” című regénye. Nemcsak a címe bibliai, hanem a történeteket is át- és átszövik Jézus tanításai, így akár elmélkedésként is olvashatjuk ezt a felkavaró és szeretetre, megértésre hívó regényt.

Görög ízek

Az Életünk rovatban olvashattátok az interjút Eleffel és Enikővel, Görög–magyar házasság címmel. Itt pedig következzen egy kis ízelítő a (magyarosított) görög konyhából.

GÖRÖG HÚSGOMBÓCLEVES (GYUVERLÓSZUPÁ)

Hozzávalók: 30 dkg darálthús (eredetileg marha, de lehet sertés vagy csirke is), 10 dkg rizs, olívaolaj, só, bors, piros paprika, oregánó, esetleg kapor, 3 tojás, 1 citrom, olívaolaj, alaplé, esetleg egy kevés ételízesítő

Elkészítés: A 1,5 l alaplét/vizet ételízesítővel odateszünk a tűzre egy lötytyintés olívaolajjal. Amíg forni kezd, összeállítjuk a húsgombócokat: a darált húshoz keverünk 5 dkg rizst, 1 tojást, sót, borsot, kevés piros paprikát, bőven oregánót, egy lötytyintés olívaolajat. Kisméretű gombócokat formázunk vizes kézzel, és a levesbe tesszük. Ha félig megfőttek a húsgombócok (kb. 10 perc),

a maradék rizst is beleszórjuk a levesbe. Ha minden megfőtt, elzárjuk a tüzet. 2 tojást felferünk egy nagyobb tálban, és merőkanalanként hozzáöntünk a tojásokhoz a leves levéből, közben kevergetjük, és merjük hozzá folyamatosan a levest. Az egészet visszaöntjük a maradék levesbe. Ilyen módon elkerülhetjük, hogy a tojás kicsapódjon, a végeredmény pedig egy selymes, krémes leves állag lesz. Végül ízlés szerint ½-1 citrom levét is beleöntjük. Aki szereti a kaprot, nagyon jól illik az íze ebbe a savanykás levesbe.

SÜLT PAPRIKA SALÁTA (SALATATIGANITESPIPERIES)

Hozzávalók: 4-5 kápia paprika, olívaolaj, balsamecet, só, fokhagyma

Elkészítés: A piros kápia paprikákat minden oldalát a gáztűzhelyen, vaslapon megsütjük (nyáron grillen, télen vaslap hiányában sütőben). A héj megfeketedik, de ez nem baj, a lényeg, hogy a paprika megpuhuljon. Még forrón pár percre betesszük a paprikákat egy nejlonzacskóba, hogy könnyebb legyen lehúzni a héját. Ez a legmacerásabb, de megéri. Kicsumázzuk, a magoktól megszabadítjuk, majd csíkokra tépkedjük őket. Jöhet az ízesítés. Jó minőségű olívaolajjal, balsamecettel meglocsoljuk, durvára vágott fokhagymával és sóval összeforgatjuk. Kis pihentetés után – hogy az ízek összeérjenek – találjuk. A hűtés kifejezetten jól tesz neki, jobban érvényesül a saláta aromája.

GÖRÖG DARÁLT HÚSOS RAKOTT TÉSZTA (PASTITSIO)

Hozzávalók 6 főre: 500 g darált sertés-lapocka, 500 g penne tészta, 1 közepes hagyma, só, bors, pirospaprika, babérlevél, oregánó, kakukkfű, őrölt rozmarin, őrölt kardamom (vagy gyros fűszer az egyes fűszerek helyett), 1 tk sűrített paradicsom, olívaolaj, 3 dkg feta, 50 dkg sajt (trappista, eidámi vagy gouda)

Ez a recept anyósom változata, bár egy kicsit magyarosítottam a hagyma hozzátételével. (Aki szeretne hagyományos pastitiot készíteni, mindenképpen marhahúsból és makaróniból készítse, a fűszereket egészítse ki kaporral és egy kis fahéjjal, a tetejére pedig sajt helyett tojással gazdagított vastag besamell réteg kerüljön.)

Elkészítés: A finomra vágott hagymát olívaolajon megdinszteljük. Rátesz-
szük a darált húst, és pirulás közben a fakanállal morzsalékosra nyomkodjuk szét. Sózzuk, borsozzuk, teszünk rá pirospaprikát, bőven oregánót és kakukkfűvet, késhegynyi rozmarinot és kardamomot, a sűrített paradicsomot és egy babérlevelet. Közben a tésztát kifőzzük. Egy magas falú közepes tepsibe öntjük a tészta felét, rátesszük a darált húst, rámorzsoljuk a fetát, és a kevés olívaolajjal elkevert maradék tésztát. A tetejére reszeljük a sajtot, és 200 °C-on 25-30 percig sütjük vigyázva, hogy a tetején a sajt ne keményedjen meg. Tzatzikit, fetát és zöld salátát eszünk hozzá.

GYORS TZATZIKI

Hozzávalók: 1 nagy pohár görög joghurt, 1 nagy pohár tejföl, 1 kígyóuborka, só, pár csepp 10%-os ecet, fokhagy-

ma, 1 dl jó minőségű extraszűz olívaolaj, esetleg kapor

Elkészítés: Az uborka kivételével mindent összekeverünk, az uborkát nagyon kis kockákra vágjuk (reszelve több levét enged), óvatosan sózzuk és összekeverjük a joghurtos krémmel.

Egy gyors sütit választottam, 10 perc az egész, bár utána állnia kell. Nálunk nincs Húsvét enélkül:

FATÖRZS (KORMOS)

Hozzávalók: 25 dkg vajas keksz, 25 dkg vaj, 1 csésze (2,5 dl) dióbél, 3/4 csésze porcukor, 1 csapott ek holland kakaópor, 1 tojás, 1 ek metaxa vagy más szesz, csokoládé- és kókuszreszelék a szóráshoz

Elkészítés: Kikészítünk egy sütőpapírt az asztalra, és téglalap alakban rászórunk csoki- és kókuszreszeléket. A vajaskekszet egy tálban összenyomkodjuk kicsit ököllel, hogy kb. negyedére törjenek össze. Hozzákeverjük a puha vajat, a dióbelet (nem kell összevágni), a porcukrot, kakaót, tojást és az alkoholt. A kész masszát hosszúkas alakban a sütőpapírra halmozzuk, kezdet mosunk, és megszórjuk még csoki- és kókuszreszeléssel. A két hosszúkas oldalra ráhajtjuk a papírt, a végeket aláhajtjuk és fatörzs formára nyomkodjuk ügyesen, hogy ne legyenek lyukak a sütitben. Betesszük a hűtőbe, és tálalásig ott is tároljuk. Nagyön fontos, hogy legalább 12 órát álljon a süti, hogy a keksz megpuhuljon, és összeérjenek az ízek. Éles késsel ujjnyi szeleteket vágunk.

Jó étvágyat!

Van boruk

Hálát adunk a Jóistennek és a Szűzanyának:

- ❖ családunkért, házastársunkért, gyermekeinkért, rokonainkért
- ❖ Gertrúd-Mária nővérért
- ❖ vezetőink áldozatkész munkájáért, akik elősegítik mozgalmunk működését
- ❖ családnapokat tartó házaspárjainkért
- ❖ az óbudavári zsinatért, az új jelmondatért „Királynőnk, Veled örömmel”
- ❖ a Családakadémiát végzett házaspárok gyümölcsöző munkájáért, valamint az összes szövetségi és apostoli évfolyamokért
- ❖ Péter atyáért
- ❖ azokért a testvéreinkért, akik példát adnak nekünk türelemmel viselt szenvedéseikkel és nehézségeik nagylelkű felajánlásával a Szűzanya kegyelmi tőkéjébe
- ❖ a fiatalok budapesti Közösségi Helyéért
- ❖ a már megszületett, és megszületendő gyermekeinkért
- ❖ a CSAK 12 küldetésünnepéért, a vizsgaelőadásokért
- ❖ a Családakadémia 20 éves jubileumi ünnepéért és az ott kapott kegyelmekért
- ❖ az újonnan szeretetszövetséget kötő házaspárokért
- ❖ hogy létrejött egy önálló Koronázó honlap.

Nincs boruk

Kérjük a Jóistent és a Szűzanyát

- ❖ hogy legyen bátorságunk az Élet Királynőjére bízni magunkat
- ❖ hogy mozgalmunk új vezetőivel szolgálni tudjuk Őt
- ❖ hogy családnapjaink gyümölcsözőek legyenek
- ❖ hogy Szentélyünk korsója, színültig teljen meg áldozataink vizével
- ❖ hogy a Jóisten és egymás iránti szeretetünk megerősödjön
- ❖ hogy mindig meg tudjunk bocsátani
- ❖ betegeinkért és az őket ápoló családtagokért, a lelki betegekért
- ❖ hogy segítse az egyedül maradt házastársakat és gyermekeket
- ❖ hogy minden megfogant gyermek megszülethessen
- ❖ hogy gyermekeink, fiataljaink egyre közelebb kerüljenek Istenhez és a Szűzanyához
- ❖ hogy oltalmazza meg és tartsa meg tisztán gyermekeink testi és lelki tisztaságát házasságukig
- ❖ hogy egyre több szívet megérintsen a rózsafüzér imára való nyitottság...
- ❖ Gertrúd-Mária nővérért, Péter atyáért, Klára Mária nővérért,
- ❖ Palásthy Gergőért aki Paraguayban elkezdte a noviciátust
- ❖ hogy fiataljaink megtalálják családos, papi vagy szerzetesi hivatásukat
- ❖ hogy az óbudavári központ működéséhez szükséges feltételek továbbra is biztosítottak legyenek és a szennyvízelvezetés megoldódjon
- ❖ a CSAK 13 retorika képzséért.

ÓRIÁSI apróságok (gyerekszój)

SCH hírek

Kisfiam a kádban ül, és hív engem, aki a díványon fekszem.

- Gyere, Mami!
- Nem tudok, lerobbant a motorom!
- mondom neki fáradtan.
- De várj... akkor mit csináljak, be-bikázzalak?

Egy pékségben eszegetünk a gyerekekkel.

- Jövőre menjünk el kettesben síelni pár napra! – mondom álmodozva férjemnek.
- De akkor hova fogtok lepasszolni engem? – kérdezi aggódva kisfiam.

Virág nevetgél a földön ülve. Albert megszólal:

- Nézd, Mami, tele van a szája nevetéssel!

A kisfiammal gyakran beszélünk arról, és énekekben is hallja, hogy mit hozott a három király a Kisjézusnak. Az Ő verziója:

- Hoztak a királyok rágcsát, sajtot és mirhát!

Kisfiam érdeklődik:

- Mit eszünk ebédre, rizses husit tona hallal?

Esti imát mondunk. Albert mindig csak „köszön” (általában azt, hogy sokat autózott velünk és a Kisvirággal, függetlenül attól, hogy ez valóban így volt-e), sosem „kér”. Biztatjuk:

- És mit kérsz a Jóistentől?
- Jah... hát egy vonatot!

Kisfiam segít az ebédfőzésben. Megdicsérem érte, helyesel:

- Igen Mami, nagyon segítő készlet vagyok! (=segítőkész)

Kisfiam a konyhában rajzol, rám néz és így szól:

- Jó a frizud Mami!

Kisfiam megkóstolta a házi müzlit, amit sütöttem.

- Na, milyen? – kérdezem.
- Nem vészes, ízlik! – feleli.

Kisfiam valami rosszat csinált, rászólok, hogy ilyet többet ne tegyen.

- Így védekezik:
- De Mami, a Jóisten elveszi a bűneimet!

Kisfiamnak mutattam egy mécsesstartót, amit a bátyám lézer-vágógéppel vágott ki. A nagyszülőknek elújságolja a dolgot:

- Ezt a mécsesstartót a linzervágó géppel vágták!

2017. első negyedévében 19 hétvégi rendezvénynek adott otthont az Óbudavári Schönstatt Központ.

Külön említést érdemel a Párkapcsolati Szerelem Műhely, mely jegyesoktatók számára biztosított lehetőséget tapasztalatcserére és új módszerek megismerésére.

Új kezdeményezés az előadóképző, mely egy hétvégi programmal vette kezdetét, és egynapos munkatalálkozókkal folytatódik.

Ezúton is szeretnénk megköszönni az adományozóknak a nagylelkű támogatásukat. E-mailben küldtünk köszönetet és egy kis beszámolót számukra. Itt álljon csak egy rövid idézet a 2016. évi közhasznúsági jelentésünkből:

„Egyesületünk közhasznú tevékenysége 2016-ban:

Képzések: egyhetes családpedagógiai képzés házaspároknak gyerekfoglalkoztatással: 16 hét, 1038 fő és 256 fő önkéntes részvételével.

Animátor képzés: 27 hétvége, 1080 fő és 243 önkéntes részvételével

Fiatalok családi életre nevelése: 10 hétvége, 410 fő résztvevő

Hálózatépítés és működés segítése családok között: 340 család

Nagyrendezvények szervezése: 2 rendezvény 762 fő résztvevő

Zarándokok fogadása a Házaspárok útján: 3 csoport 84 fő résztvevő

Kiadói tevékenység: Családpedagógiai kiadványok, Oázis Újság 4 × 1100 pl.”

A teljes közhasznúsági jelentés hamarosan megtekinthető az OBH oldalán.

<http://birosag.hu/allampolgaroknak/civil-szervezetek/civil-szervezetek-nevjegyzekekeres>

Kérjük szépen további támogatásukat, hogy továbbra is segíthessünk a házaspároknak megszentelt, örömteli családi életet élni.

Nagy segítség számunkra, ha az adóbevalláskor az 1% felajánlást a Családok a Csaláért Egyesület (adószám: 19265836-1-19) javára teszik meg. Köszönjük szépen, ha erre mások figyelmét is felhívják.

Örömmel adjuk hírül, hogy létrejött egy önálló Koronázó honlap: <http://koronazas.schoenstatt.hu/>

Mi történt február 18-án?

Schönstatti naptárunkban 18-ára mindig be van írva: a Szövetség Napja. Kentenich atya a schönstatti fiúkkal október 18-án kötött Szeretetszövetséget a Szűzanyával.

Február 18-án ötödik szövetségi év-folyamunk éppen Óbudaváron volt, és egy nagyon szép gondolat merült fel. Schönstattban, a szentélyeknél ezeken a napokon szokták elégetni a korszók tartalmát. Mi lenne, ha mi is az esti ima keretében megtennénk ezt?

Gyorsan cselekedtünk. Tűzszerészek, néhány „gyújtós”, egy fémrács... és máris a kápolna előtt voltunk a gyerekekkel együtt.

Tűzet raktunk, kicsit... Aztán kicipeltek a korszót, és vigyázva tápláltuk a kis tüzet a különféle méretű cédulákkal. Hideg volt már ezen a februári estén, lassan be is sötétedett, de a tűz körül nem. Tápláltuk a tüzet az áldozatokkal,

a kérésekkel. Sokáig tartott. Énekelünk, csendben voltunk, hálát adtunk, kértünk, felváltva. Még mindig szinte tele volt a korszó. Aztán egyre mélyebbre hajoltak a tüzet táplálók, végül kiöntöttük az utolsó papírokat.

A tűz hol erősen, hol gyengébben, néha füstösen, néha lángolón égett. Talán úgy, mint bennünk, amikor végiggondoltuk, hány és hány cetlit dobtunk a korszóba. Néhányra konkrétan emlékszünk – de jó, hogy sikerült valami! Vagy esetleg felesleges volt a kérés? Mi lett a törekvéseinkből? Füstté váltak, vagy lángolva égnek még mindig a szívünkben?

Ha olvassátok ezeket a sorokat, most álljatok meg egy percre! Gondoljatok a kérésekre, felajánlásokra, amiket írtatok az utóbbi években! Menjetek a háziszentélybe, köszönjétek meg, hogy mennyi víz változott borrá az életetekben!

A házasság előtti tisztaságról

Ez a cikk egyszerűen abból született, hogy egy (közösségünkhöz tartozó) ifjú kifakadt: „Mindenki azt mondja, hogy ne feküdjünk le egymással az esküvő előtt, de a miértek-re nem kapunk választ!” Hát, íme, egy válasz-gyűjtemény sokunktól, akik már távlatokból látjuk a kérdést. Fogadjátok sok szeretettel (és kérdezzetek máskor is bátran!) ☺

Mi Palival mindketten tisztán mentünk a házasságba. Nekem rengeteg pasim volt őelőtte. Persze mindegyik próbálkozott, és én sem voltam kőből, bizonyos játékokba belementem. Sajnos. Az volt ebben a szar, hogy mindig nekem kellett észnél lennem! Miért? Hát nem a nő feje a férfi???? Hogy bízhatnám így rá magamat valakire, ha nem tud jól irányítani? Én meg akartam tartani magamat EGY valakinek! Hogy CSAK az övé lehessenek!!! Mert ez az igazi ajándék! Odaadni magamat! Szóval mindig nekem kellett észnél lennem és éreztem, hogy valami iszonyú nagy erő segít engem ebben. Hát kiderült, hogy Pali éveken át imádkozott azért a lányért, aki majd a felesége lesz. Vagyis értem imádkozott. És ez a rengeteg ima megvédett engem Neki! Ezt jól elrendezte a Jóisten!

Meg nem tudtam volna senki szemébe nézni, ha én lefeküdtem volna valakivel házasság előtt! Ez – gondolom – a neveltetés. Ja, és az egyik barátnőm többször mondta, ha valami bajom volt, hogy „neked kéne egy jó szex!” Hát én ebben nem

hittem! Mert láttam őt, amint ugyanúgy változtatja a pasijait, mint én, de sokkal rosszabbul van. Mert ő ki lett használva. Én meg akartam mutatni a világnak, hogy lehet így is! Talán sikerült néhány embernek. Nem akartam, hogy az legyen, hogy a majdani férjemet összehasonlítom egy korábbi pasimmal, mert vele jobb volt az ágyban. Ez milyen már? Hogy tudnám őt akkor feltétel nélkül szeretni, ha folyton hasonlítgatom? Persze bennem is felmerült a kérdés, mikor az esküvőre készülődtünk, hogy „de milyen lesz vele?” Arra jutottam, hogy biztosan jó lesz! Mert ha az Isten egymásnak teremtett minket, akkor nekem csak jót akar! Akkor azt is akarja, hogy jó legyen vele az ágyban! Akkor CSAK jó lehet vele!!! Akkor ő lesz a mérce! És saját magához fogom hasonlítani. Ez egész más! Tehát rábíztam magamat a Jóistenre! Szerintem Őt nem lehet ebből kihagyni!

És a mai napig hálás vagyok érte, hogy ő az EGYETLEN, akié vagyok! Ez így van rendjén. Mindenkinek Egy párja van. És az, hogy ki nem az én párom, más dolgokból is remekül kiderül!

Hát ennyi.

Néhány pontban összefoglalnám, szerintem miért jó a lányoknak:

- Kipróbálhatják, mennyire türelmes a párjuk, van-e fizikai kísértések között is akaratereje (ebből az is látszik, hogy mennyire viselik majd jól az önmegtartóztatást később, pl. szülés előtt/után, hosszabb távollét esetén stb.)

- a fizikai kapcsolat erős összekötő ereje nélkül valójában meg tudják ítélni, tényleg a megfelelő pár van-e mellettük
- nem kell a korán jött terhesség miatt aggódni, és így az együttlétet sem árnyékolja be a félelem, ami elég fontos szempont ahhoz, hogy el tudja magát engedni valaki...
- a párja (ha igazán érett társ) tisztelni fogja ezért (ezt több fiú is megerősítette már), hogy nem adja olyan könnyen oda magát
- az esküvőn hitelesnek érezheti magát a fehér ruhában, és a nászéjszaka sem egy rutinos esemény lesz, egy a sok közül, hanem kivételes alkalom
- ha netán mégsem az a fiú lesz a férje, akivel kapcsolatban ez a kérdés először felmerül, akkor nagyon hálás lesz érte, hogy nem adta oda magát neki, hanem a leendő férjének tartogatta (de ez ugye csak az esküvő után mondható el biztosan). Most hirtelen ennyi jutott eszembe, ez mind személyes tapasztalat.

A házasságig a tisztaságunkat megőrizni nagyon-nagyon nehéz volt. Nagyon. De ha újra kezdenénk is, csakis így csinálnám. Hatalmas gazdagságot hozott a kapcsolatunkba.

Egyfelől rengeteg mindent csináltunk együtt, mert bár voltak átcsókolózott délutánok-esték, de igyekeztünk mindig kitalálni valamit, hogy bírjuk célnával. Sokat kirándultunk, sétáltunk éjjel és nappal is, utaztunk, bicikliztünk, eveztünk, korcsolyáztunk, házibulikba jártunk, gyerekeket táboroztattunk, rengeteg közös élményt szereztünk. Megtanultuk száz meg száz módon kifejezni a szerelmünket: szavakkal, apró ajándékokkal, meglepetésekkel stb. Máig emlékszem egy olyan hajnalra, ahol a kedvesem csak egy szerelmeslevél kézbesítése miatt átutazta a várost. Iszonyatosan sokat beszélgettünk, ami nagyon kellett nekünk, hogy a kapcsolatunk fő konfliktusait alaposan átrághassuk, hogy az egymás melletti döntésünk teljes legyen. Ha akkor a könnyebb ellenállás és a közös testi örömök felé megyünk, akkor könnyen a szőnyeg alá söpörtük volna őket. Így viszont, úgy érzem, mindent „kipucoltunk”, rendbe szedtünk a házasságunk előtt.

Örülök, hogy ez mindkettőnkben egy egyértelmű elhatározás volt, nem kellett győzködni egymást. Ez volt talán az első olyan komolyabb közös cél, amiért együtt küzdöttünk, amiért vállatve mindketten harcoltunk. Mert néha kemény harc volt.

Szép volt megélni azt, hogy csak mikor már lelkileg egyek vagyunk a házasságban, akkor válunk testileg is eggyé. Iszonyatosan mély élmény volt az első testi együttlét, hatalmas csoda, hihetetlen öröm és boldogság, mert az egész személyiségünkkel kapcsolódtunk össze akkor. A teljes elfogadás, a kiteljesedés megélése. Persze technikailag még sokat csiszolódtunk, de erre van bőven idő egy örök életre szóló házasságban. *(folytatjuk)*

Félálomban meglepetés!

Hallottam már sok embert nagyon szépen beszélni a párjáról, gyermekéről. Mégis mikor saját élménnyé válik, olyan hihetetlen és felbecsülhetetlen érzés!

Közösen játszottunk egy színdarabban, és még aznap este megünnepeltük, hogy nagyon jól szerepeltünk, pedig ez volt az első fellépésünk. A siker mámorában úsztunk, és én csak arra tudtam gondolni, hogy Ő milyen tökéletes is volt a színpadon, pedig csak a háttérből a hangját hallgattam. Csak az utolsó jelenetben volt közös részünk. Én már nagyon vártam a pillanatot, hogy mikor ölelhetem meg, mikor lehetünk végre kicsit kettesben, és beszélhetjük meg a nap tapasztalatait, de Dávid még a többiekkel szeretett volna beszélgetni. Én gyermek módon elsírtam magam neki, hogy szeretném most már kissé kisajátítani, de Ő megölelt, felemelte a fejemet, és a szemembe nézve kérdezte, hogy esetleg nem köthetnék-e kompromisszumot. Én a kérdés súlyának és értelmezésének felocsúdása közben mondtam, hogy de. Felsorolt három opciót, én pedig közben azon gondolkodtam, vajon miért is vagyok ilyen vele, hiszen semmi rosszat nem tett, csak éppen nem volt minden pillanatban a közelemben és ennek hatására nagyon hiányzott. Mire én a gondolataimat végigfutattam, ő végzett a három opció felsorolásával. A harmadikat választottam. Azt, hogy nem zárom el teljesen a csapatunktól, mert tudtam, hogy ez fontos neki és persze számomra

is, hogy minél jobban a kis színjátészó körünkhöz tartozzam, tartozzunk. Engedtem, hogy megigyon még egy sört, hogy tovább beszélgessen. Talán meg sem éremlem, amit ezért cserébe kaptam.

Végül csak Tibi, Dávid és én maradtunk. Szép kényelmesen elhelyezkedtem Dávid ölében, míg ők ketten beszélgettek. A szemeim majd leragadtak a fáradtságtól, de mégis érdemes volt őket nyitva tartanom. Tibi talán még kevesebb önbizalommal van megáldva, mint én, de Dávid, ahogy engem is újra és újra képes önbizalommal megtölteni, hatásos módszerét most Tibin alkalmazta. És nem is akárhogy. Engem használt példának. Felsorolta az összes erősségemet és hozzátette, hogy én ezeket soha nem hiszem el, pedig igenis mennyire ilyen vagyok, küzdő és a céljaiért mindent megtevő, harcoló, gyönyörű teremtes, aki mindig eléri a céljait, még ha először nem is hiszi el, hogy sikerülhet neki. Szinte már angyali magasságokba emelt

engem. Szegény Tibi értetlenül nézett Dávidra, nem értette, hogy mit keresnek ezek a szavak ebben a környezetben. És hogy én mit csináltam eközben? Én csak feküdtem és hallgattam, hallgattam minden egyes szavát mélyen a szívembe vésve. Arra gondoltam, hogy egész életemben erre vártam. Ugyan fordított helyzetben, én szerettem volna az általam választott férfiről ilyen szépséggel, szeretettel beszélni. És a meglepetést éppen Tőle kaptam nem várt, nem tökéletes helyzetben, nem egy lánykérés alkalmával, csak egy egyszerű esti be-

szélgetés alatt, amiben én alig vettem részt, nagyrészt csak hallgatóként.

Ha nem következett volna az éjjel további részében a félálomban lefolytatott beszélgetés, akkor is tudtam volna és biztossá vált volna számomra, hogy Ő nagyon szeret engem. Még biztosabbá vált bennem, hogy a korábban a Jóistentől kapott kincs igazán nagyon értékes, és hogy ezt az ajándékot soha többé nem akarom elveszíteni, hogy ezért az estéért én örökké hálás leszek Neki. Mert félálomban, fáradtan, mással beszélgetve is képes rám figyelni, engem szeretni.

„Elég jó, ha szeretik”

Huszonéves fiatalok gondolatai a szeretetről

1. Elfogadni a másikat, szeretni az embereket önmagukért gyönyörű dolog, de jusson eszünkbe a család villa esete. Azért, mert különleges vagy, nem biztos, hogy hasznos is. Egy másik szempont pedig a mai politikailag korrekt világban, hogy a legtöbb ilyen, „különleges” ember elkezdte ráerőszakolni magát és az ideáit a világra. Az elfogadás akkor működik, ha kétirányú. Te elfogadsz engem, én elfogadlak téged, és kompromisszumra jutunk. Csiszolódunk, többek, hasznosabbak leszünk, és egyesítve erőnket lavírozunk az élet kacsaringós útjain. A barátaim például az elmúlt hónapokban rengeteg olyan dologra rámutattak, amiben fejlődni tudok. Általam ők is észrevettek javítható dolgokat, mint a lustaság, túlzott cinikus hozzáállás, esetek túlzulgulása. Együtt próbálunk fej-

lődni, néha gyorsabban, néha türelemmel tipegve, de mindannyian haladunk.

Félreértés ne essék, nem akarok senkit bántani, akinek szélsőségesebb az ízlése, és e miatt szenvedett már az életben. Igen, merjünk önmagunk lenni, de azt is tanuljuk meg, hogy ezt mikor, hogyan és főleg kinek prezentáljuk.

2. A szeretet akkor a legigazibb, ha feltétel nélküli.

Pár hónappal ezelőtt azt mondta nekem a barátom: nincs olyan, hogy feltétel nélküli szeretet! Emberek között ez egyszerűen lehetetlen. Csodálkozva néztem rá, és rá kellett jönnöm, hogy valószínűleg ő ezt tényleg sosem tapasztalta meg a saját családjában. Ezért mindenféle egyéb pótlékkal próbálta megtalálni az igazi szeretetet, mint pl. szex...stb. Ismerjük ezeket.

Az, hogy kinek milyen képe alakul ki a szeretetről, igenis a családban dől el, illetve ha nem is csak ott, ebben a családnak minden bizonnyal kulcsfontosságú szerepe van.

Ha a családban úgymond megvan a bázisunk, tudjuk, hogy ott szeretnek és elfogadnak minket, akkor onnantól kezdve merünk nyitni a külvilág felé is.

Ha ezt nem kapjuk meg a családban, akkor hiányozni fog, és csak fáradtságos munka során tudjuk majd később megszerezni.

Mindenkinek csak az elég jó, ha szeretik – olvastam egyszer egy imában. A szeretet egy icipicit olyanná tesz bennünket, mint Krisztus. Beenged az ő isteni műtermébe, és képessé tesz arra, hogy jót alkossunk a világban. Lehetővé teszi, hogy étellel tápláljuk a másik embert szimplán azzal, hogy szeretünk,

úgy, hogy jobban szeretem a másikat, mint saját magamat.

Arra, hogy létezik ilyen, jó példa egy barátom esete, akit nagyon tisztetek is azért, mert szívét lelkét kiteszi valakiért, mindenben támogatja, úgy hogy a másik nem tudja mindezt viszonzni neki. Ő mégis kitartóan teszi ezt már egy jó ideje.

‘Az öröm, amelyet kisugárzol, szívedbe visszaszáll.’

Tavaszi Lányhétvége

2017. március 10–12., Óbudavár

Ez egy életre szóló gondolat, meg tapasztalás és feladat. Hogyan találom meg, hogyan táplálom az örömet a másik életében, és ezáltal a saját életemben is? Ez vált hétvégénk kulcsgondolatává. Együtt fedeztük fel az örömet az együttlétben, a kápolnában, a közös zenélésben, festésben, imában, napsütésben és csapatversenyben.

Ám ez a hétköznapiakban nem mindig könnyű. Gyakran elérnek minket negatív érzések, mint szomorúság, fáradtság, csalódottság, elkeseredés és ilyenkor a felhők eltakarják az égen

a napot. Pedig tudvalevő, hogy a Nap mindig süt. Akkor is, ha esik az eső, ha fúj a szél, ha gomolyfelhők kúsznak el felettünk, jusson eszünkbe, hogy mind ezen túl a Nap süt, a Jóisten ott van, lát, szeret bennünket, és szüksége van ránk!

Közel negyven 10-14 év közötti lányral indultunk el ezen az úton március közepén. Gertrúd-Mária nővér azt mondta, hogy ami örömet kisugárzunk, az a szívünkbe visszaszáll. Ez a mondat immár hetekkel később még mindig a fülemben cseng és tudom, hogy sokáig fogja utamat kísélni. A hétvége köl-

csönös öröm adása és vétele volt. Ha én örültem, a másik is örült, ha megöleltem, elmosolyodott, ha rápillantottam, megcsillant a szeme, és így a szívek öröme letek. Ezek a pillanatnyi találkozások teremtik meg azt a légkört, amelybe a Szűzanya szívesen letelepszik. Az a vágy volt bennünk, hogy megteremtsük a lányoknak azt a helyet, ahol megélhetik a Szűzanya jelenlétét, a közösség segítő és óvó erejét, az egymás iránt növelhető szeretetet és azt, hogy mindennap újrakezdhetünk, és apró gyakorlatokkal, mint például az öröm keresésével növekszik személyiségünk.

Ez a hétvége engem ismét rádöbentett arra, hogy mennyire felelősek vagyunk a felnövő generációért, és hogy minden tudásunkkal és tudatlanságunkkal kísérnünk kell a nálunk fiatalabbakat ezen a schönstatti úton. A kápolnában éreztem azt a szomjúságot magunkban, amit csak a Jóisten szeretete tud csillapítani. Akkor ezt

énekeltünk: „Uram Tehozzád futok, élő vízre szomjazok...”, abban a pillanatban rájöttem arra, hogy az ott az igazi forrás, amit a hétköznapiakban néha vakon keresünk, pedig mindig ott van, ám ahhoz, hogy ráleljünk, mégis egymásra van szükségünk. Sokszor általunk szól a Jóisten! A gyerekek által, akik olykor nálunk többet és tisztábban látnak, akik kimondják a másokban látott jót, és kifejezik a szeretetet, mert érzik, hogy ez örömforrás, amely éltet.

Így hát mérhetetlenül hálás vagyok a szülőknek, akik elhozták lányait, minden szervezőnek, akik annyi energiával, ötletekkel és nagy szívvel dolgoztak össze, és mindenekelőtt a lányoknak, akik megtöltötték a kis schönstatti kápolnánkat zeneszóval, imáikkal, jószágukkal és vidám jelenlétükkel. Így égi Édesanyánk érezte velünk jelenlétét: „Amikor a kápolnában voltunk, én éreztem, hogy ott volt a Szűzanya.” – mondta a hazaúton egyikőjük.

Szeretetszövetség-találkozó

Egy fárasztó hét után az egyetemen, amikor még mindig legalább egy egész hétvégenyi tanulnivaló vár, nem is vágytam semmire jobban, mint egy kicsit ezt elfelejteni, valamivel foglalkozni, ami kicsit nemcsak az agyamat mozgatja meg, hanem lelkileg is tud többletet adni. Ezért jött ki jól így, március elején a Szeretetszövetség-találkozó.

Heten jöttünk össze a szombati napra a budapesti Közösségi Helyen, hogy a beszélgetésekből, szövegekből kapott gondolatainkkal tovább tudjuk építeni szeretetszövetségünket a Szűzanyával. Szerencsére a szervezők arra is gondoltak, hogy ne csak a szürkeállományunk aktivizáljuk Kentenich atya szavainak

értelmezésével, hanem a tökéletes időzítéssel beiktatott pihenők, játékok, ételek kombinációjával pihentetővé és igazán építővé varázsolják a folyamatot. Az ebédet előre megígérték, de azért mégis csodálkoztam a hatalmas adag spagettin, ami mintha a semmiből került volna elénk hirtelen, mint a süti, vagy a délutáni puding-uzsonna is. És persze a hangulatot is nagyon jóvá varázsolták a csapat tagjai, a jó idő és a kötetlen idők kombinációja. Mintha nem is a főváros egyik legforgalmasabb terétől ültünk volna 140 méterre, úgy sikerült kicsit kilépni hangulatban a városból, és fókuszálni arra, hogy milyen út vezethet minket tovább a szövetség megélésében.

Guld Péter

Lánytáborok

Kedves Lányok és Családok!

Sok szeretettel közöljük a 2017-es lánytáborok időpontját.

Kérjük, hogy a Lánymozgalom facebook oldalát is kövessék esetleges változások és bővebb információk végett.

Jelentkezni majd az Adatbázison keresztül lehet. A változtatás jogát fenntartjuk.

Köszönettel, a Vezetőség

Táboraink:

6–9 évesek: augusztus 13–19., Óbudavár
9–12 évesek: július 9–15., Celldömölk
13–15 évesek: július 15–21., Óbudavár
16–18 évesek: június 23–28., Balatoncsicsó

Ifjúsági találkozó: szeptember 1–3.

További információk:

schonstatt.lanymozgalom@gmail.com
<http://schoenstatt.hu/lanymozgalom>
[facebook.com/magyarschlanys](https://www.facebook.com/magyarschlanys)

Kedves Fiúk és Férfiak!

Idén nyáron is szeretettel várunk Beneteket a Fiúmozgalom táboraiban! Most is a megszokott nomád módon: a világ zajától távol az erdő közepén, de új helyszínen: az Ödön-forrásnál verjük fel sátrainkat. Természetesen nem maradhat el a rengeteg játék sem, de a számháborúzás, focizás, métázás mellett sok új kreatív és izgalmas játék vár rátok! Fantasztikus szakácsaink idén is gondoskodnak arról, hogy egy „jóleső” nagytúra után ne zsíros kenyérrel kelljen beérnünk, hanem malac, kakas vagy éppen nyúlporékolt gőzölögjön a ropogó tábortűz felett. És hogy ne mindig ugyanazokkal a táborvezetőkkel találkozz, idén sok új remek fiatal segíti az eddigiek munkáját!

Erdő, foci, esti ima, akadályverseny, tábortűz, nagytúra, éjszakai őrség, „szalonnaízű” tea, Szűzanya! Nem véletlenül „jóóó a hangulat nálunk”!

Jelentkezz a Neked megfelelő táborba az Adatbázison keresztül!
(db.schoenstatt.hu)

Időpontok:

július 1–8. Felső tábor
(táborvezető: Fehér Gábor)
július 9–15. Alsós tábor
(táborvezető: Mészáros István)
július 16–23. Középiskolás állótábor
(táborvezető: Guld Péter)
augusztus 14–18. Döglesztő
(táborvezető: Hegedüs Csaba)

Helyszín (minden táboré):

Ödön-forrás,
Ganna és Döbrönte környékén

Részvételi díj:

Felső, középiskolás tábor: 16 000 Ft
Alsós tábor: 15 000 Ft
Döglesztő: 10 000 Ft

Biztosan emlékszel még, hogy milyen nagyszerű volt a tavalyi tábor! Szeretnél újra találkozni a barátaiddal! Remek lenne újra teljesen önállónak és önellátónak lenni! Bátran vállalni az egyenetlen talaj viszontagságait! És idén nyáron is átélni, hogy milyen egy vidám és élő közösséghez tartozni!

Vágj bele! Jelentkezz most! Mi számítunk Rád!

Júliusban találkozunk!

Baráti üdvözléssel:
A Fiúmozgalom Vezetősége

Fiútáborok 2017

Magyar Schönstatti Fiúmozgalom

#alsós
július 9-15.

#felsős
július 1-8.

#középiskolás
július 16-23.

#döglesztő
augusztus 14-18.
(14 éves kortól, vándortábor)

Ödön-forrás (Döbrönte, Bakony)

„Élő közösségben céljaid felé!”

Fiuk.Schoenstatt.hu/Fiutaborok2017

További információkat,
a táborvezetőket és a
jelentkezést – minden
egyéb információt
megtaláltok a
honlapunkon!

Koronázás

Úrnőm és Anyám!

Szeretnék Téged, Jézus édesanyját az Élet Királynőjévé koronázni. Gyermeki bizzalommal vetem alá magam akaratodnak. Őrizz meg, oltalmaz, és használj, hogy apostoli lelkülettel szolgáljam az életet, és Szent Fiad számára megnyerjem a szíveket! Ezen elhatározásomhoz, kérlek, adj tisztánlátást, hogy Isten szemével lássak, és az Ő szívével szeressek. Adj személyre szóló útmutatást, nyitott szívet és eleven életet! Kérlek, segíts, hogy önnevelésemben részesülhessek Kentenich atya karizmájában, Tilmann atya példáján keresztül. Szűzanyám, Te vagy az Élet Királynője. Kérlek, add, hogy családom, schönstatti közösségünk, és Magyarország számára eszközöd lehessen.

Amen

Koronázó zsinat imája

A magyar Schönstatt Család az óbudavári szentélyben lévő MTA kegykép megkoronázására készül.

Kovács Erzsébet és Zoltán Győző ötvösművészek által készített magyar szentkorona Tilmann atya szándéka szerint meglátogatta a családok és a fiatalok háziszentélyeit. Ezzel a koronával szeretnénk Téged, Jézus édesanyját az élet királynőjévé koronázni.

koronazas.schoenstatt.hu

Rajz-, művészeti, dal- és fotópályázatok a koronázásra való felkészülésre:
<http://koronazas.schoenstatt.hu>